XI. évfolyam, 41. szám
1955. október 13.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Az első magyar-osztrák mérkőzésen

A 100. TALÁLKOZÓ ALKALMÁBÓL

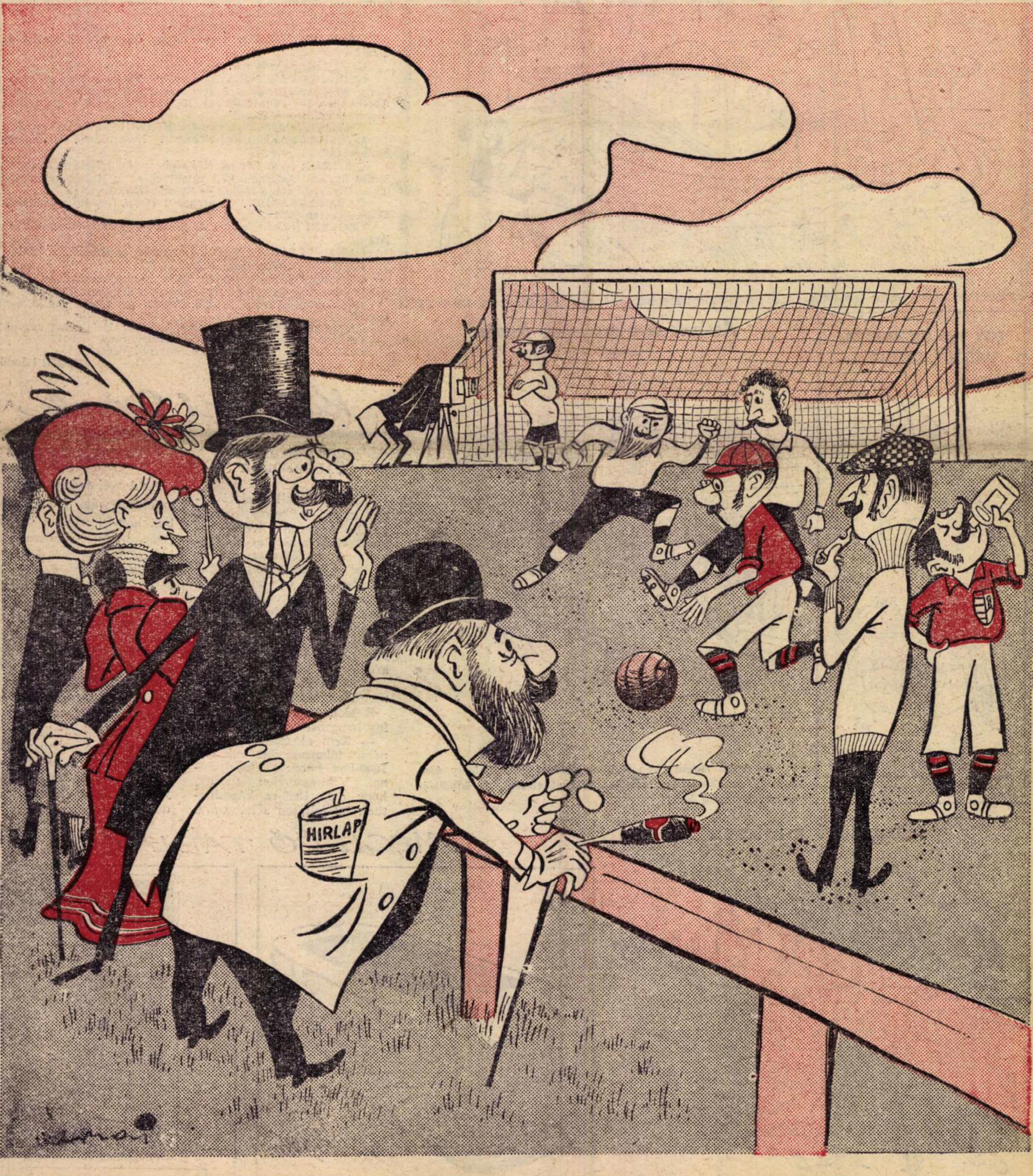

– No, ennek a rugdalózásnak sem jósolok nagy jövőt.

Ahol elzárkóznak az új belépők elől

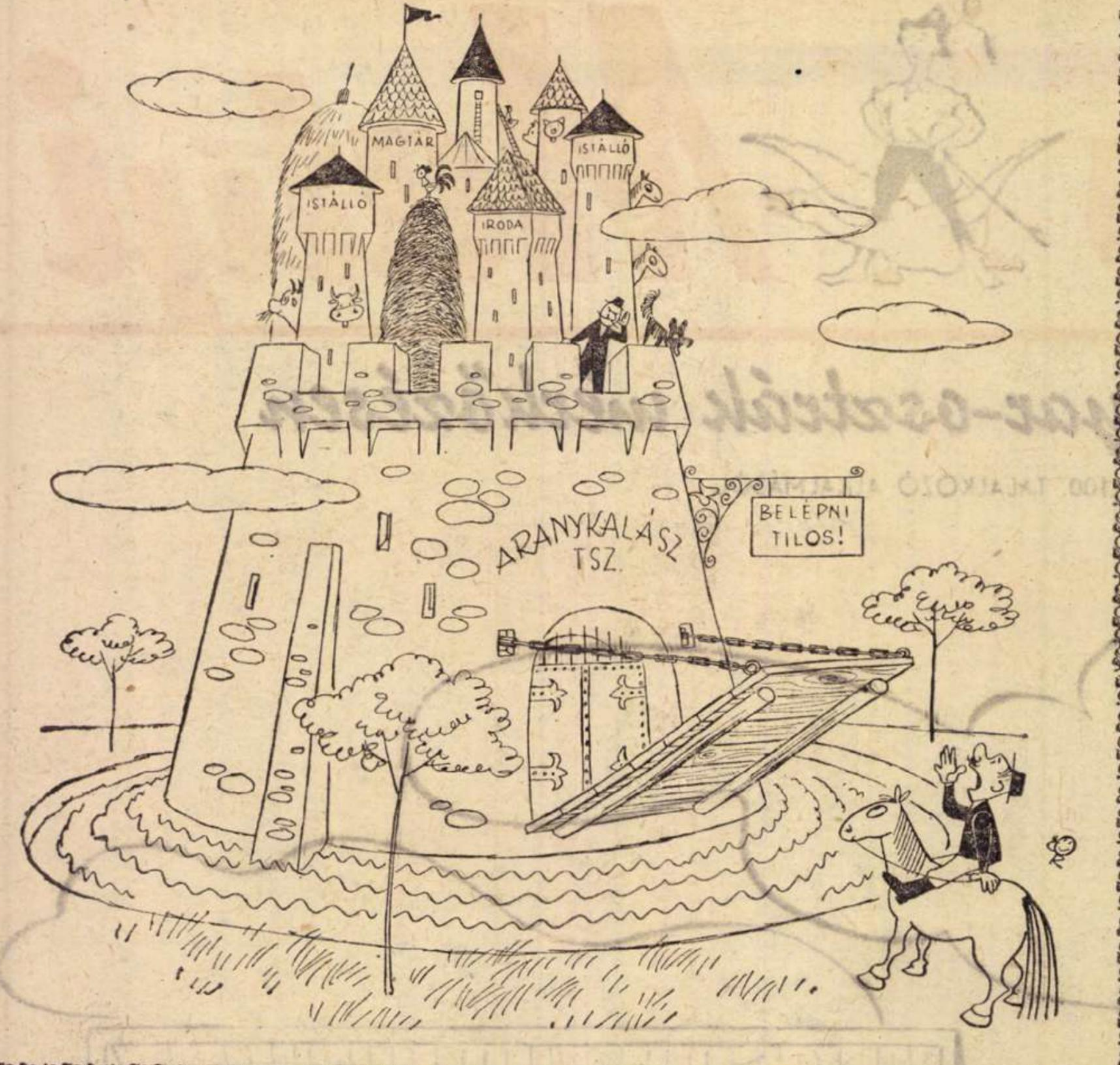

Ludas Matyi Színpada

KAJSZIBARACK UTCA

(Személyek: Ceglédi, rendőr, gépkocsivezető, utcai árus, mentőorvos, Szín: budapesti utca.)

CEGLÉDI *(egy rendőrhöz):* Bocsánat, hol van errefelé a Kajszibarack utca?

RENDŐR: Hallottam, hogy pár nappal ezelőtt ezen a környéken az egyik utcát Kajszibarack utcának nevezték el, de én nem ebben a kerületben teljesítek szolgálatot. Nem tudom, hol van.

CEGLÉDI *(letörten):* Pedig életbevágóan fontos ügyben keresek valakit.

RENDŐR: Sajnálom! Tessék talán megkérdezni egy gépkocsivezetőtől.

CEGLÉDI *(a gépkocsivezetőhöz):* Kérem, hol a Kajszibarack utca?

GÉPKOCSIVEZETŐ *(töprengve):* Kajszibarack, Kajszibarack, Azt tudom, hogy hol a Barackpálinka utca. Nem azt keresi?

CEGLÉDI: Nem kérem. A Kajszibarack utcát! Új elnevezés.

GÉPKOCSIVEZETŐ: Miért nem mondta mindjárt? Tegnap tettek ki új táblát ott arra a keskeny utcára *(mutatja)*. De nem! Az a Tövis utca volt. Most Szálka utcának hívják.

CEGLÉDI *(kétségbeesetten):* Pedig életfontosságú . . .

GÉPKOCSIVEZETŐ: Nem tudja, hogy hívták azelőtt azt az utcát?

CEGLÉDI: Sajnos, nem.

GÉPKOCSIVEZETŐ: Várjon csak! Talán a Pogácsa utca volt, Nem! Az először Briós utca lett, azután Kifli utca, később pedig Kalács utca. *(Hirtelen ötlettel.)* Kérdezze meg azt a gyümölcsárust, az egészen biztosan tudja!

CEGLÉDI *(a gyümölcsárushoz):* Kérem, hol a Kajszibarack utca?

GYÜMÖLCSÁRUS: Kajszibarack? Nem tudom. Tetszik egy kis őszibarack?

CEGLÉDI: Nem kérem. *(Kétségbeesetten.)* Nekem életbevágóan fontos ügyben beszélnem kell valakivel, aki a Kajszibarack utcában lakik. Csak pár napja hívják — Kajszibarack utcának.

GYÜMÖLCSÁRUS: Új utcanév? Hopp, tegnap cserélték ki az Erzsi utca tábláját!

CEGLÉDI *(reménykedve, de fáradt, elgyötört hangon):* Talán az lesz az!

GYÜMÖLCSÁRUS: Most jut eszembe, az Bözsi utca lett!

CEGLÉDI *(rosszul lesz, leül).*

GYÜMÖLCSÁRUS: Csak üljön nyugodtan kedves, adok egy pohár vizet! Jaj, ez elájult! Telefonálok a mentőknek!

(Pillanatnyi sötétség, új szín, Ceglédi egy ágyon fekszik, mellette orvos.)

CEGLÉDI *(ájulásból ébredezve, halkan):* Hol . . . hol vagyok?

ORVOS: A Kajszibarack utcai kerületi rendelőben!

CEGLÉDI *(fürgén felugrik az ágyról):* Végre!

Palásti László

EGY KIS CIGARETTA, VALÓDI, FINOM . . .

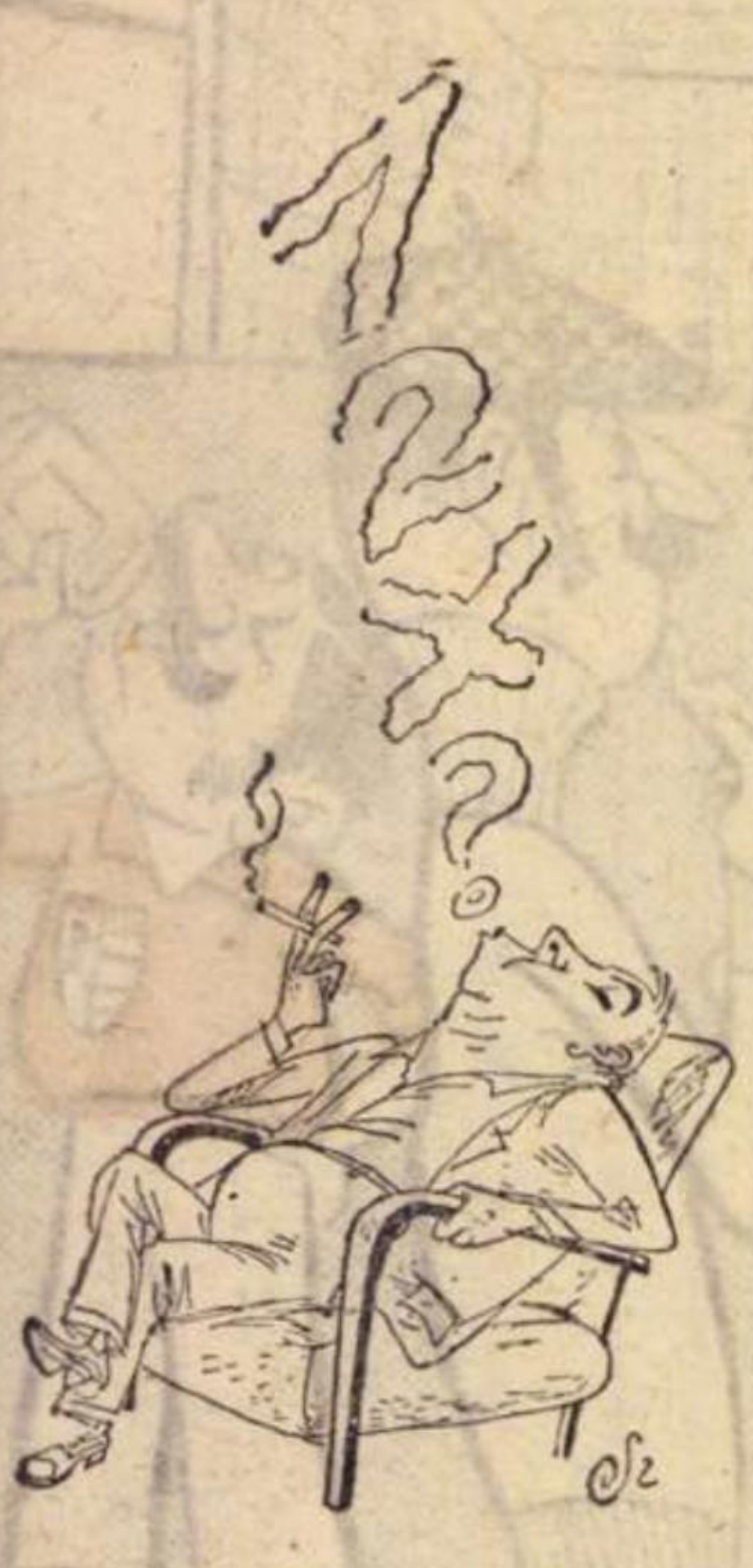

Újfajta cigaretta kerül forgalomba a századik osztrák—magyar mérkőzés alkalmából.

Aminek nem szabadna lennie

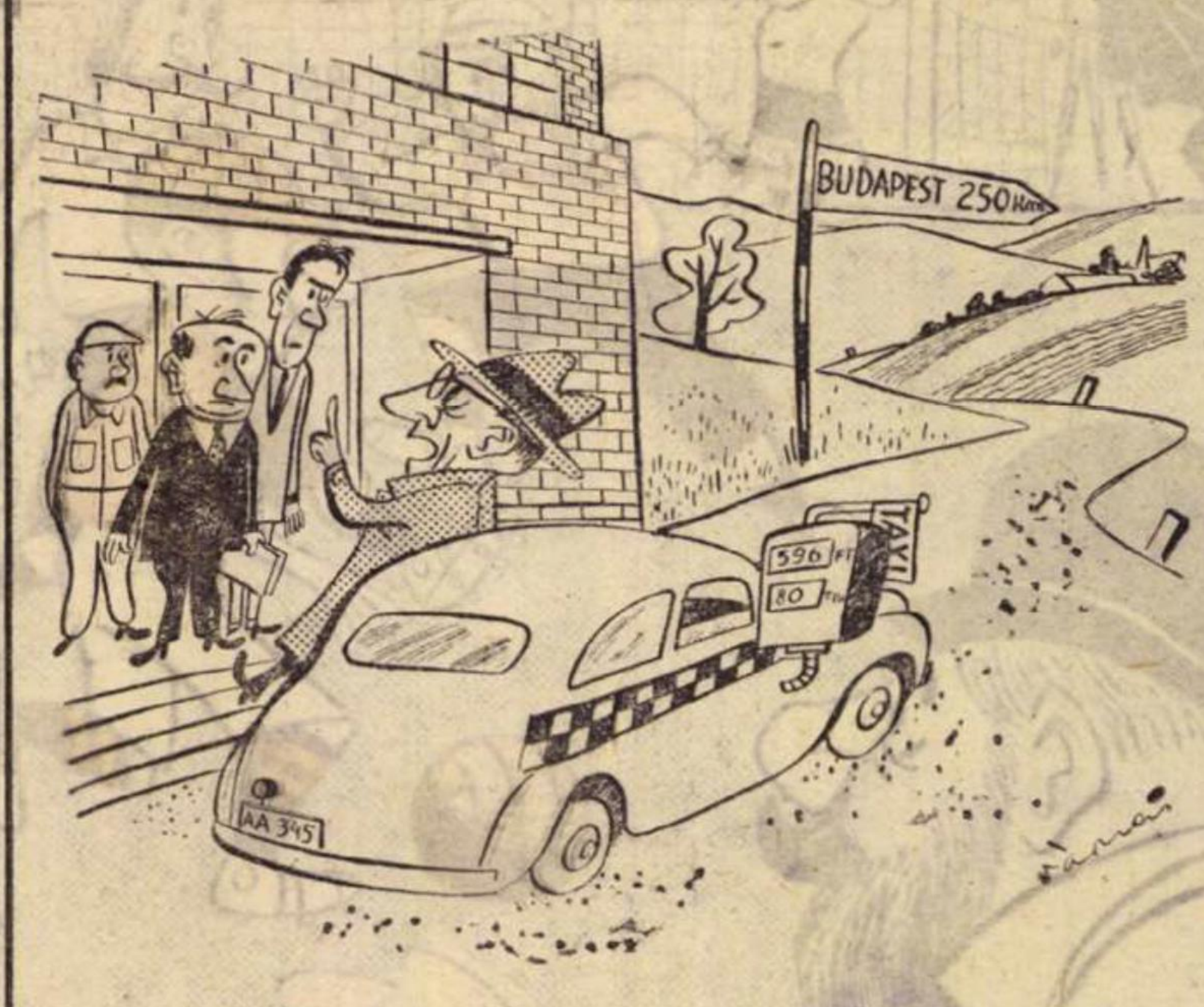

— Azért jöttem ilyen sietősen taxival Pestről, hogy újra a lelkükre kössem: a termelékenységet emelni, az önköltséget csökkenteni kell!

Külföldi Szemle

BÉKESZERETŐ TÁBORNOKOK

Kesselring volt náci tábornok hosszú nyilatkozatot tett az „US News and World Report" című amerikai hetilapnak. A nyilatkozat szerint Hitler győzhetett volna a háborúban, ha egy-két dolgot másként csinált volna . . . Különösen figyelemreméltó Kesselringnek az a vallomása, amelyet a német tábornoki kar békeszeretetéről tett. A kérdés így hangzott:

— Akartak háborút a német tábornokok?

Kesselring erélyes válasza így hangzott:

— Nem akartak! Egyetlen német tábornok sem volt, aki 1939-ben háborút akart volna. Valamennyien tudtuk, hogy csak 1948-ra készülhetünk fel teljesen a háborúra.

VERSENYSZELLEM

Az Associated Press jelenti az olaszországi Villar Perosából, hogy kiírták a versenyt „Olaszország leghosszabb orrú férfiúja" címért. A verseny jelmondata: „Olaszország Cyranói, előre!" A versenyen a délolaszok döntő fölényét várják. Külön felkérték indulásra Fausto Coppit, a világhírű és nagyorrú kerékpáros versenyzőt. Lehetséges, hogy Coppi győz, de el lehet készülve ebben az esetben arra, hogy győzelmét megóvják. Coppi ugyanis annyiszor bukott már kerékpáros versenyen, hogy az orra többszörösére dagadt, s így tisztességtelen előnyhöz jutott a többi, becsületes indulóval szemben.

Hangszóró a főtéren

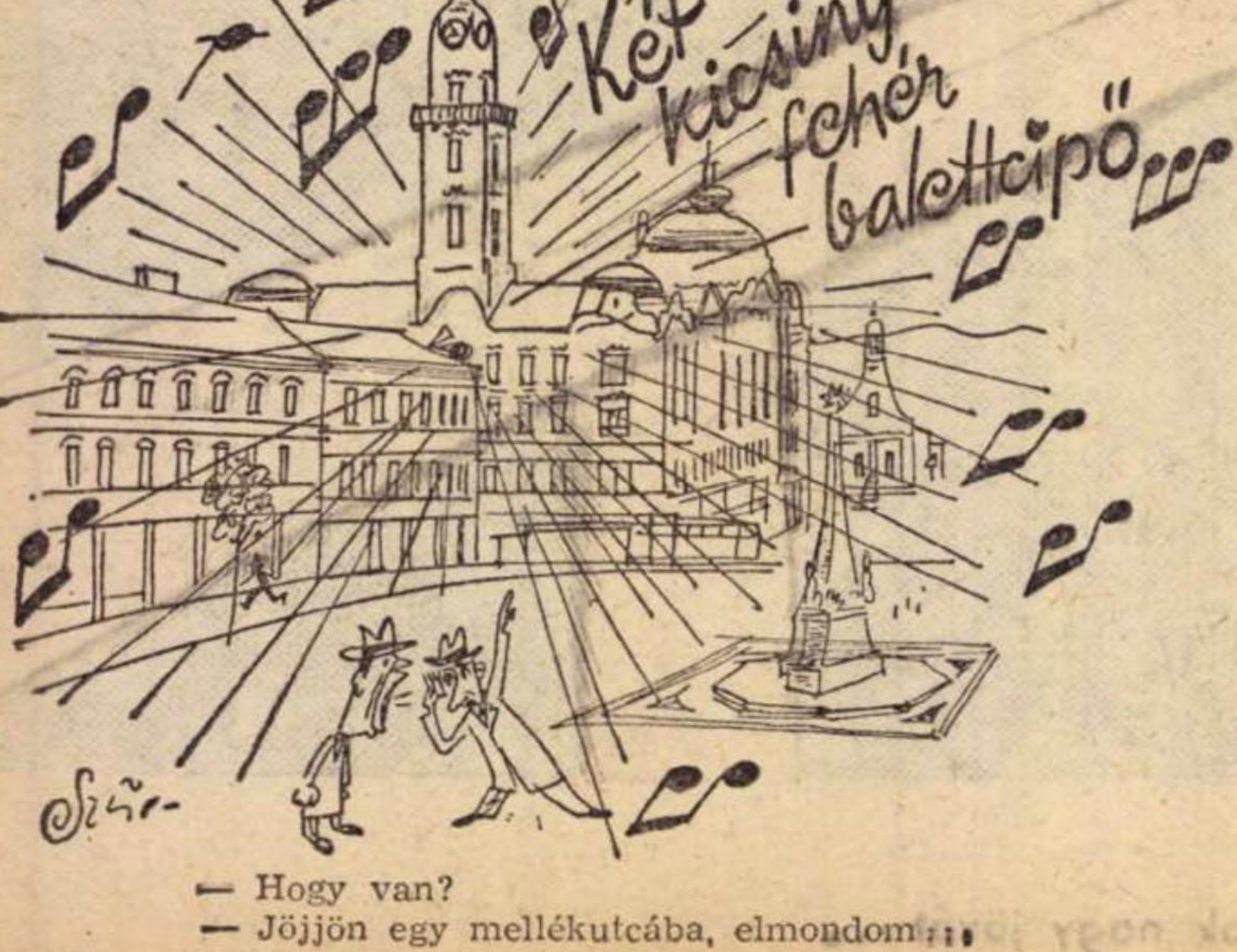

— Hogy van?
— Jöjjön egy mellékutcába, elmondom . . .

MEGLEPŐ TÁBLÁK

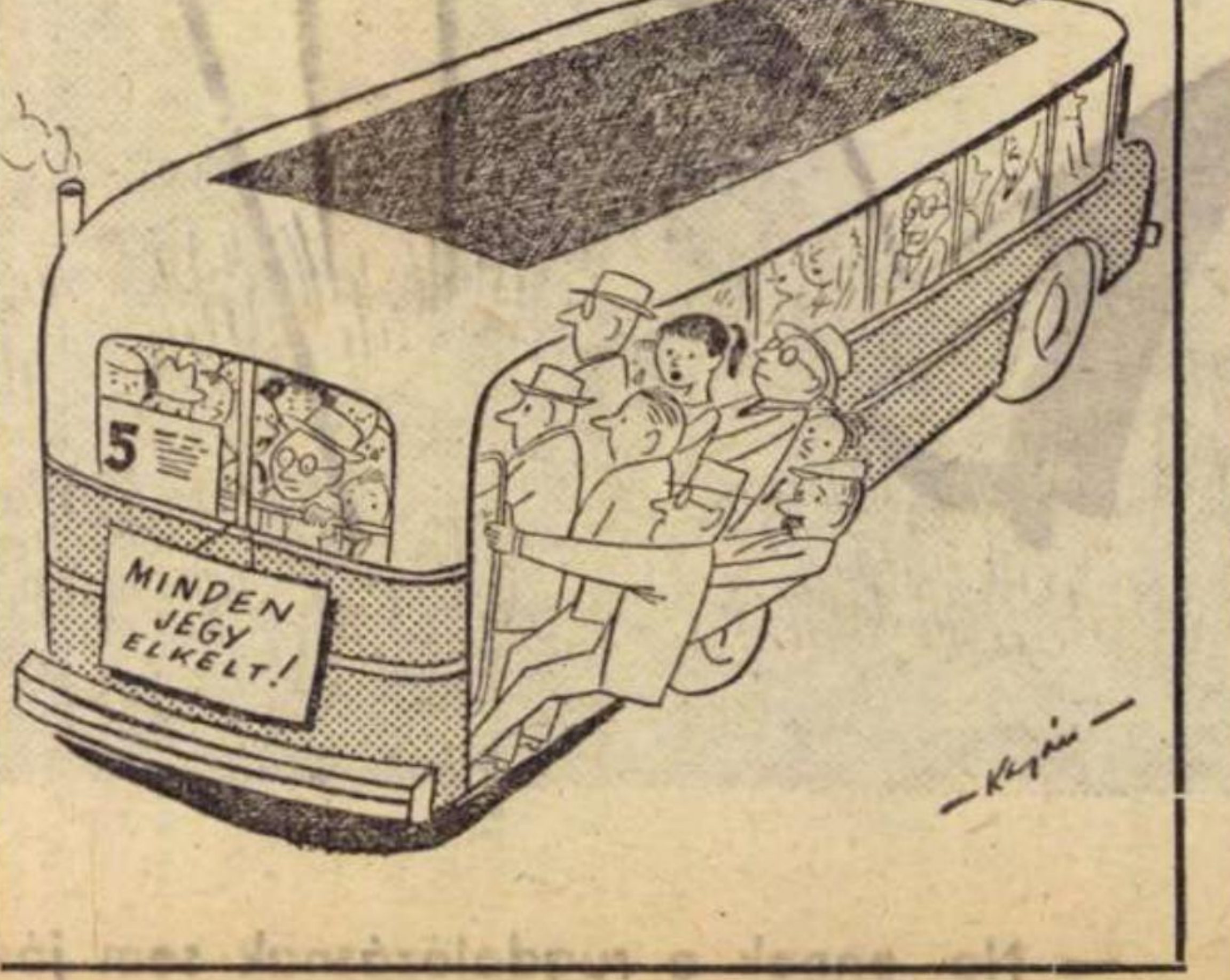

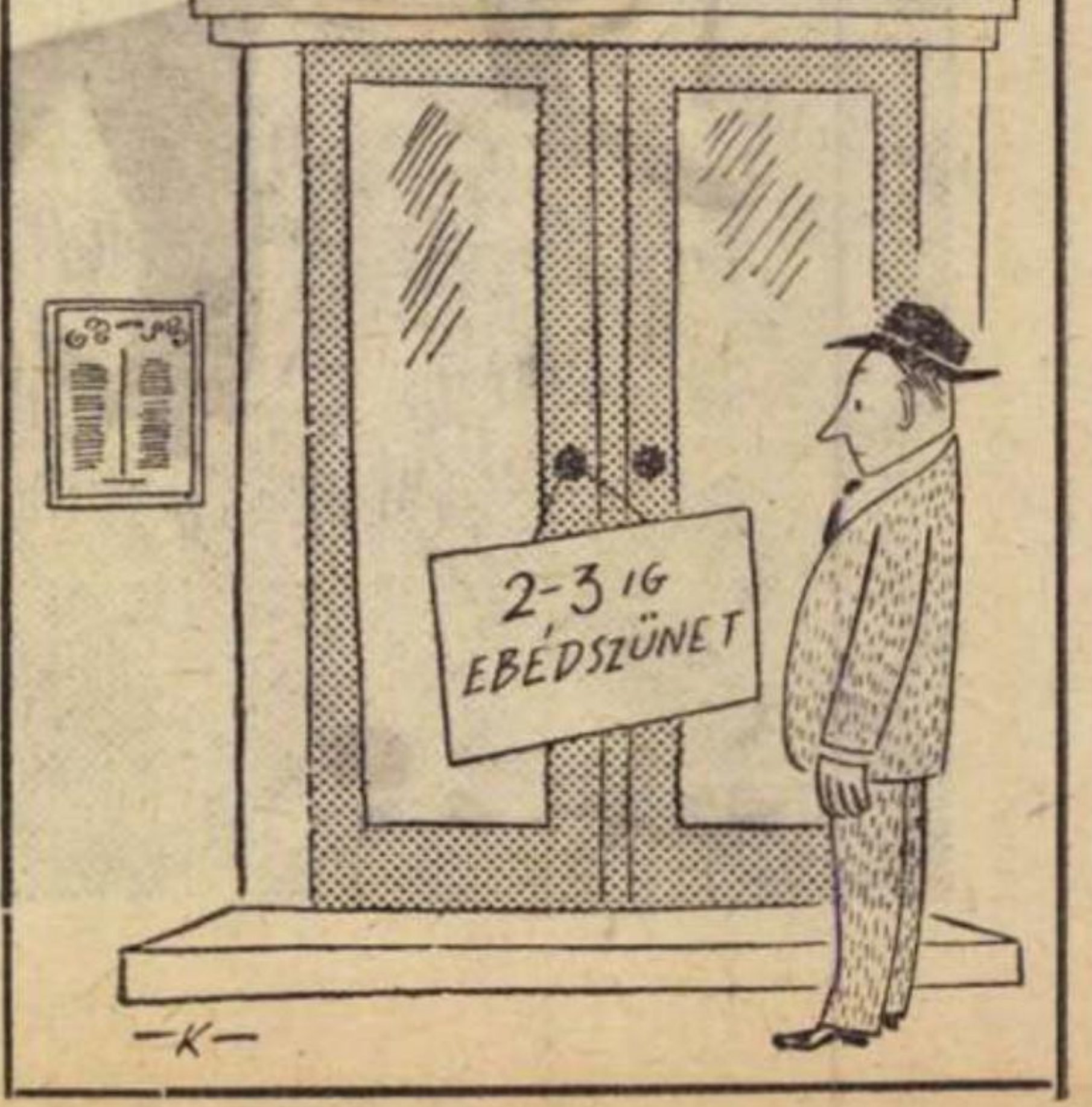

KÉPEK szöveg nélkül

ÖTLETES SZERZŐ

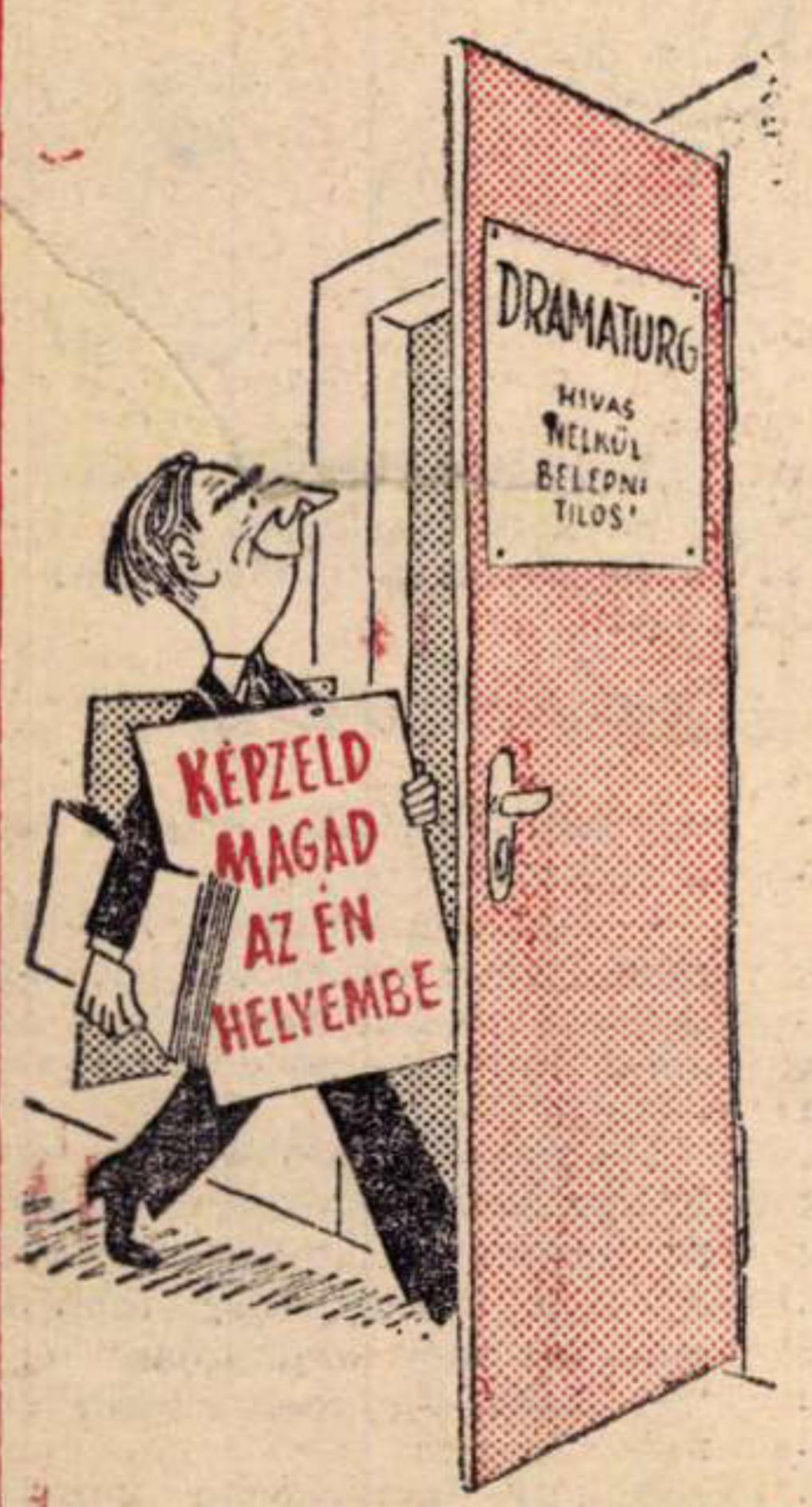
DRAMATURG
HIVAS NÉLKÜL BELÉPNI TILOS
KÉPZELD MAGAD AZ ÉN HELYEMBE

EGY SZERÉNY FESTŐ ÖNARCKÉPE

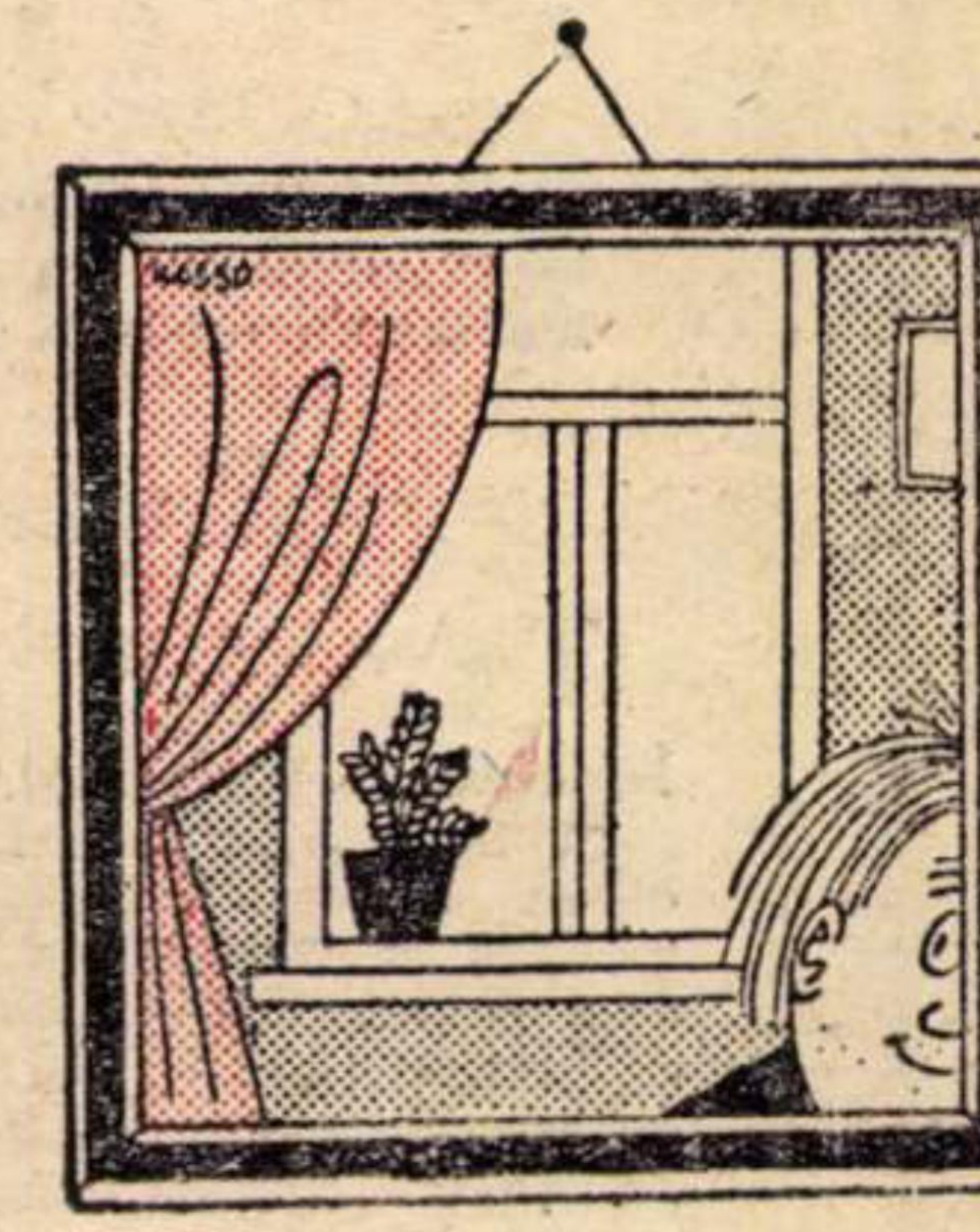

TERMÉSZET UTÁN

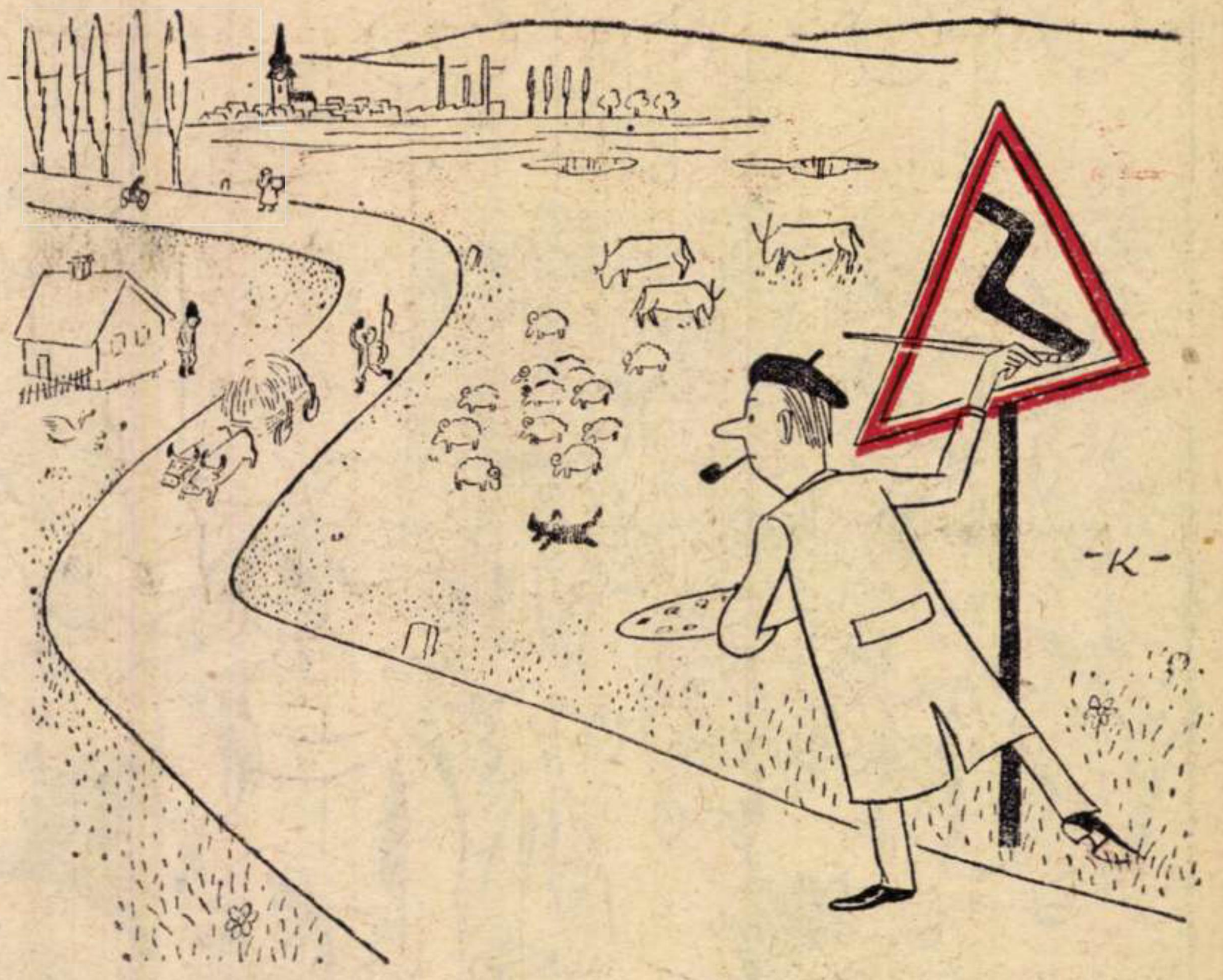

JULISKA ÉS AZ ÓRA

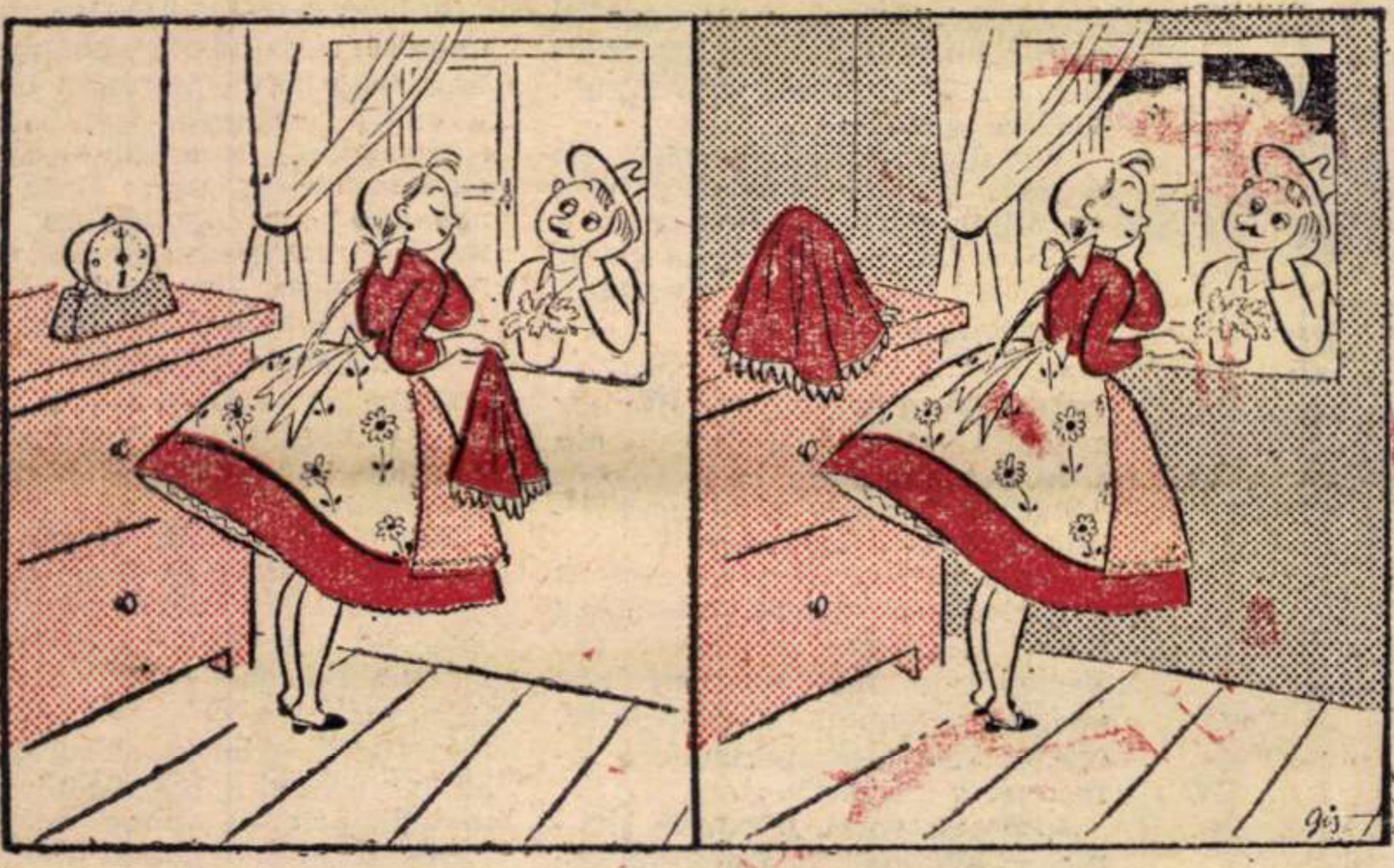

A CSODAGYEREK FELNŐ

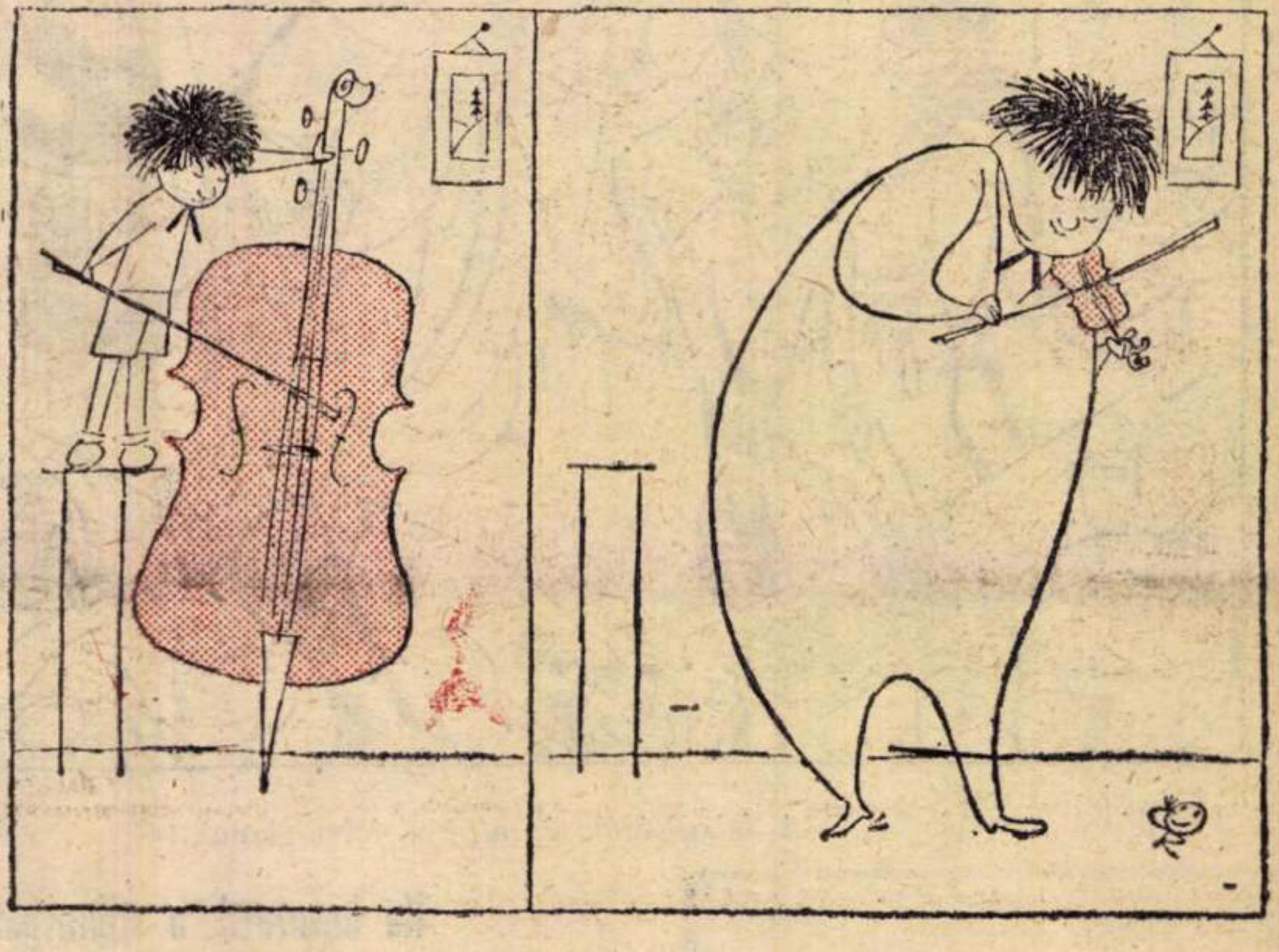

AZ OPTIMISTA

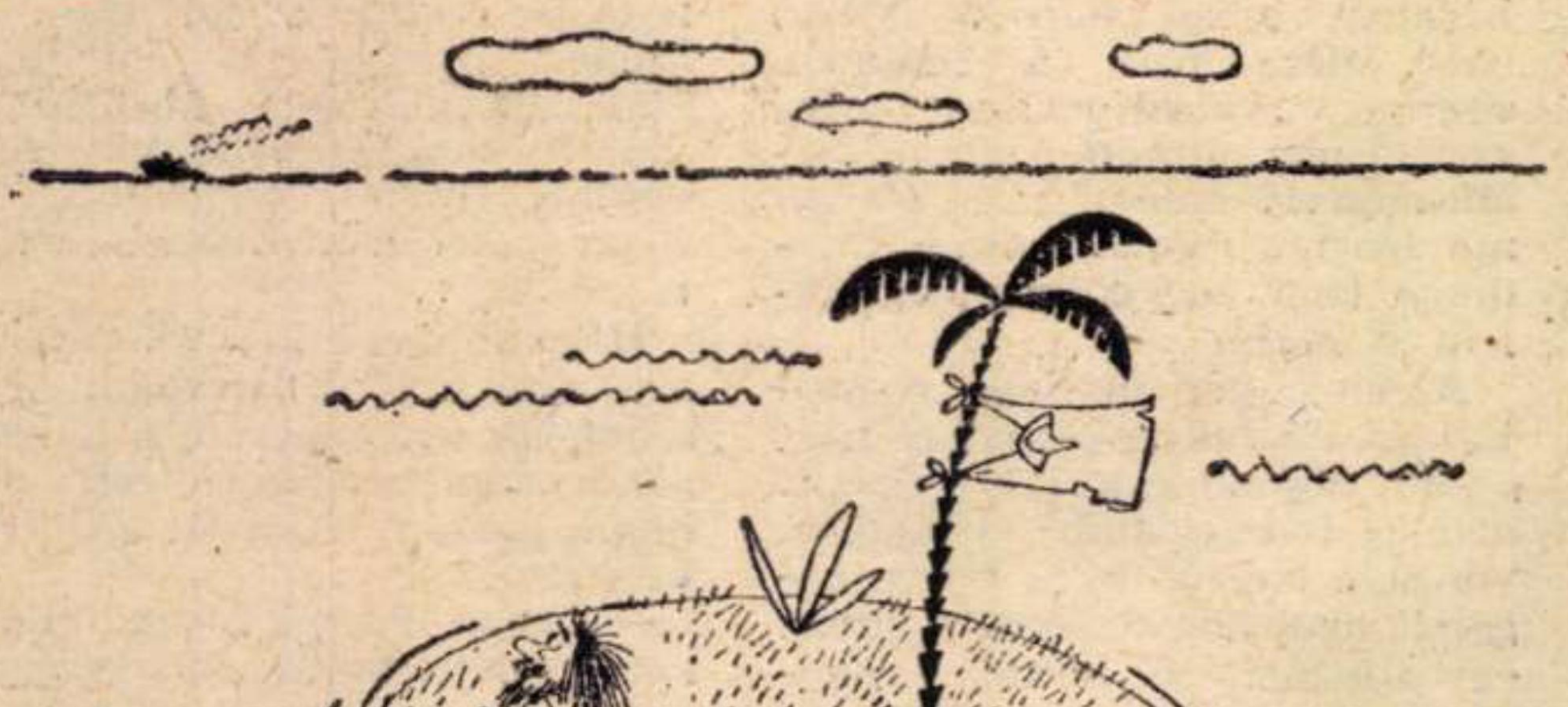

AZ ÖNZŐ

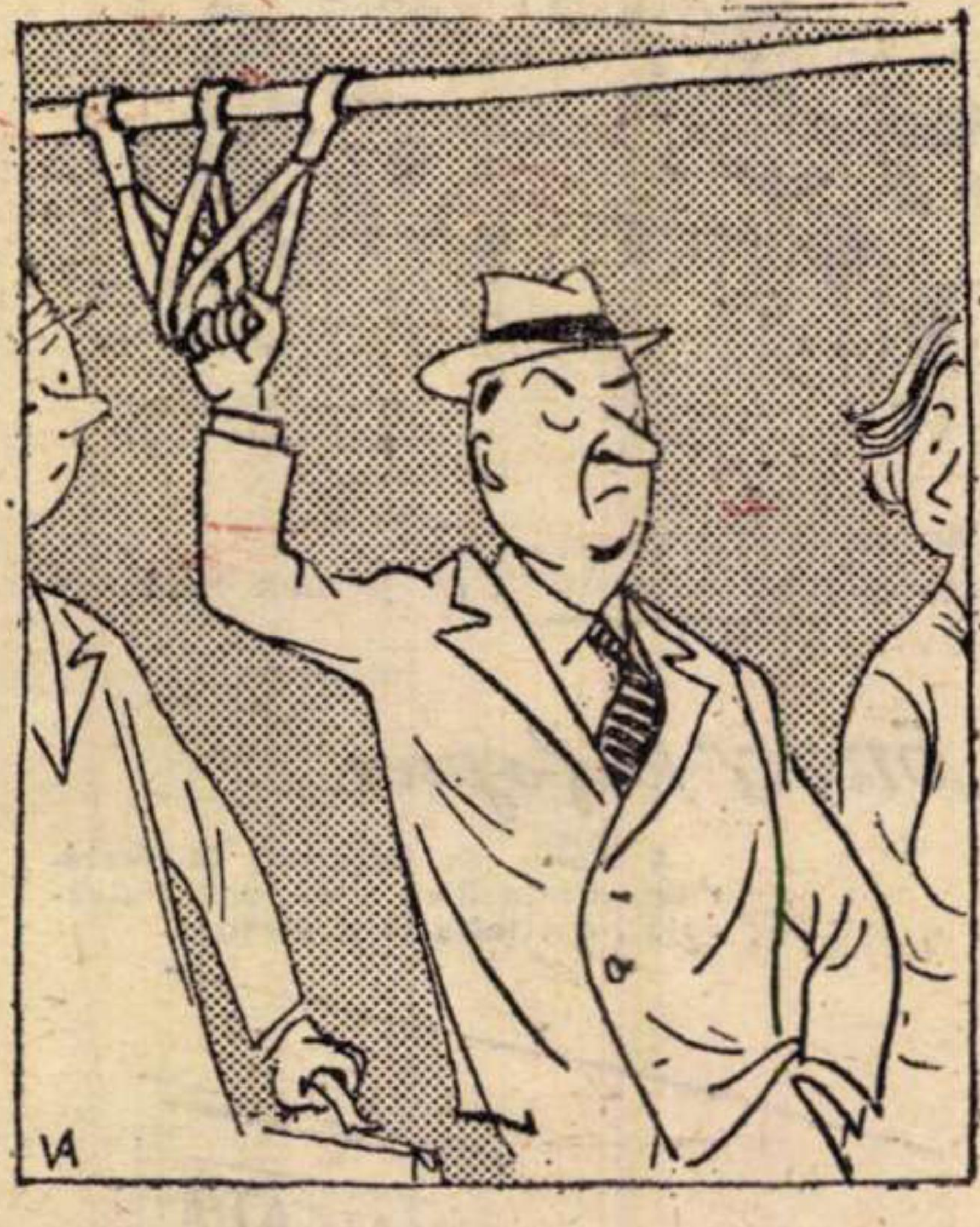

A DIVATHÖLGY

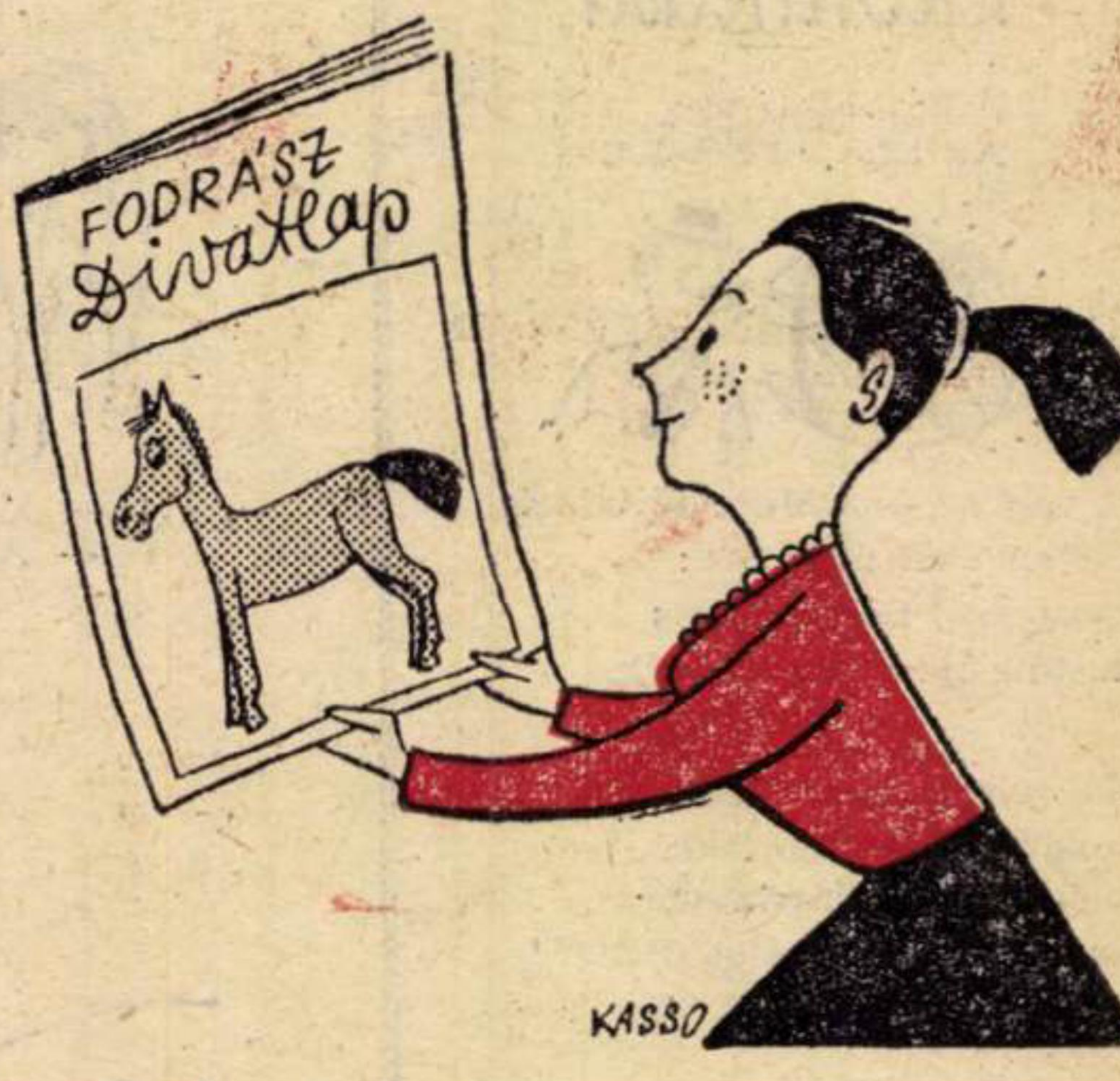
FODRÁSZ
Divatlap
KASSO

NEM TIPIKUS, DE ELŐFORDUL

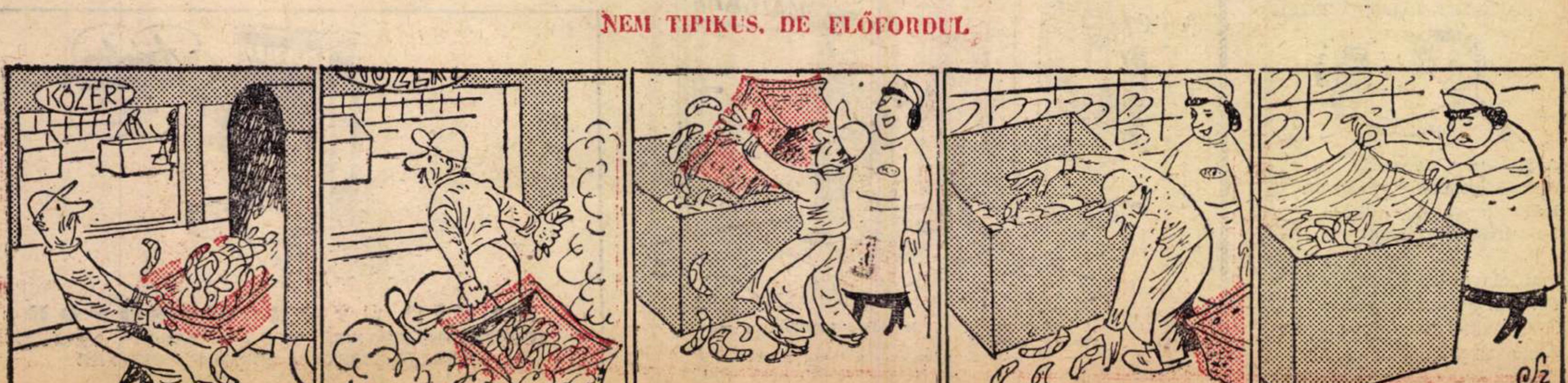

GÁSPÁR ANTAL *albumából*

SZEGÉNY DIDERGŐK FELRUHÁZÁSA. **(1933)**

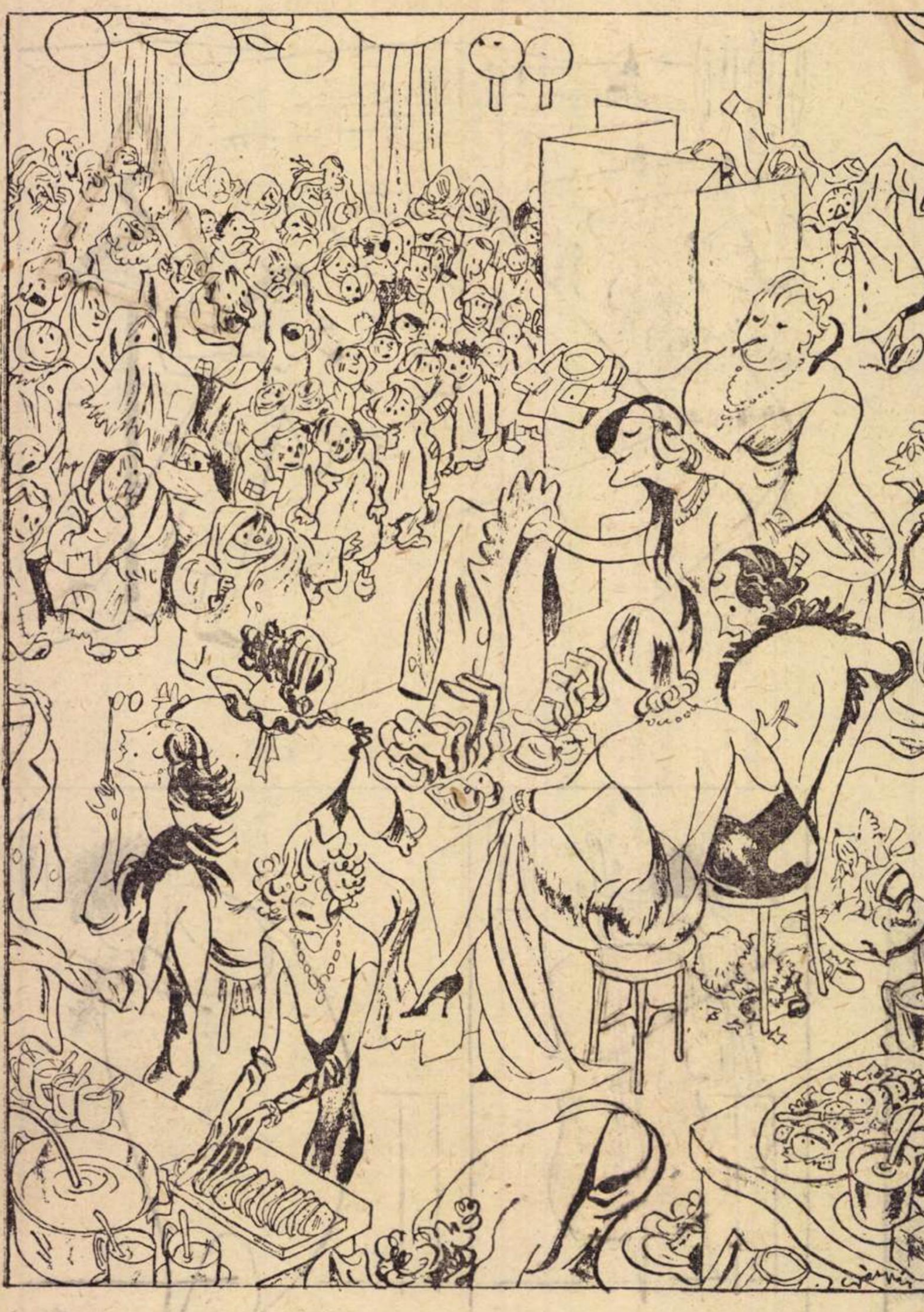

(A felruházók és akiket felruháznak.)

Nem a legjobb módszer!

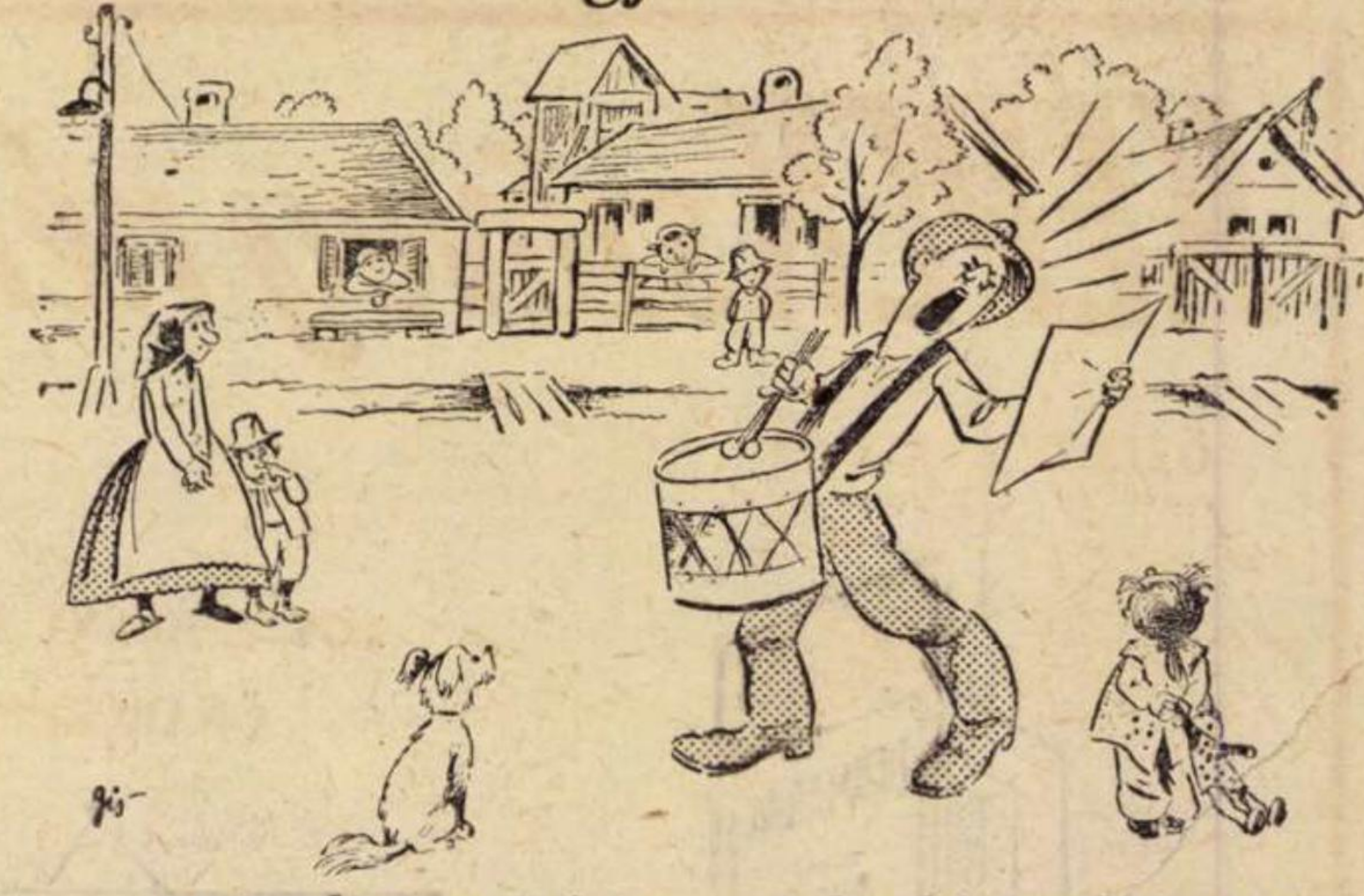

KISBÍRÓ: Tram-ta-tatam... A községi begyűjtési hivatal közleménye: Aki azt akarja, hogy megagitálják, az jelentkezzék szerdán délelőtt 10 és 12 között a tanácsházán!

Baráti szívesség

Tegnap este pontosan egynegyed hétkor élesen felberregett a telefonom.

Ervin barátom volt. Ha lennék olyan szíves, barátságból elmennék a Nemzeti órája alá, ahol neki hétkor találkája van egy barna hajú és barna szemű karcsú kislánnyal, akit Babos Juditnak hívnak. Ha lennék olyan szíves, megmondanám neki, hogy ő, mármint Ervin, csak fél nyolcra jöhet, s addig tartanám szóval és édességgel a kislányt az ő költségére a Pitypang-cukrászdában. Ha pedig nem vállalnám e kis baráti szívességet, piszok disznó lennék az ő szemében mindhalálig, így azonban a legjobb barát vagyok, aki valaha is létezett...

Vállaltam. Letettem a kagylót és már hét óra előtt öt perccel ott álltam a Nemzeti órája alatt, számszerint hét várakozó fiatal nő között a következő ismertetőjelek birtokában:

1. Név: Babos Judit. (Nem ér semmit — a személyi adatai egy nőnek sincsenek a homlokára írva, s ki meri ma Pesten esti félhomályban egy vadidegen nőnek a nevét megkérdezni?)

2. Barna haj. (Nem ér semmit — a legtöbb nőnek eredetileg barna a hajszíne, s ki meri ma Pesten esti félhomályban egy vadidegen nőtől megkérdezni, hogy a mai este tiszteletére átfestette-e a haját?)

3. Barna szem. (Nem ér semmit — félhomályban a szem színét csak tíz centi távolságról lehet megállapítani és ki mer ma Pesten este egy vadidegen nő személyhez ennyire közel hajolni?)

Az egyetlen támpont Ervin barátom széles körben ismert rossz ízlése volt. A röptében végzett valószínűség-számítás szerint úgy látszott, hogy ha haláltmegvető bátorsággal sorban minden nőt megszólítok, harmadikra, vagy negyedikre megtalálom az igazit.

Az első két esetben rosszul jártam. Aszfaltbetyárnak néztek, s mint később kiderült, mégcsak nem is Babos Judit utasította vissza a „leszólítást". Végre negyed nyolckor eszembe jutott egy átfogójellegű és mégis rendkívül egyszerű megoldás. Az órához dőltem és a kanász nóta dallamára, csasztuskát rögtönözve, énekelni kezdtem:

„Megismerni Babos Jutkát
barnaszín hajáról,
Barna csillagszemeiről, karcsú
derekáról..."

Reméltem, hogy jelentkezik majd, ha a nevét hallja. De csak egy idősebb férfi veregette meg a vállamat:

— Hallja-e szesztárs, legalább menjen egy mellékutcába! Minek azt mindekinek tudni, hogy maga ilyen veszekedetten szerelmes?

Fél nyolckor utolsó kísérletet tettem. Odaléptem az egyik barna lányhoz, aki még mindig az óra alatt állt és már többször tekintett rám várakozóan:

— Babos Juditnak tetszik lenni?

A lány hamiskásan mosolygott:

— Honnan tudja?

Fellélegeztem. Egyszuszra elmondtam mindent. Megmondtam, hogy Ervin barátom barátja vagyok, s hogy milyen boldogság a bájos ismertetőjeleket az életben viszontlátni. Judit legnagyobb csodálkozásomra elismerően nézett rám és csak enynyit mondott:

— Ügyes! Nagyon ügyes! — azzal a karomba kapaszkodott s néhány perc múlva már a Pitypang-cukrászdában fogyasztotta az édességeket Ervin barátom költségére.

Nyolc óra elmúlt, lassan fél kilencre csúszott az óramutató s Ervin barátom még mindig nem jött. De a csuklás akárhol is megtalálta, mert egyéb beszédtéma híján, egyre csak őt dicsértük. Judit ugyan időnkint másra akarta terelni a beszélgetést, elmondta például, hogy egyesek ügyes trükknek tekinthették ismerkedési módszeremet, de én mindig visszatértem Ervinhez. Ilyen, meg olyan rendes fiú ez az Ervin — mondtam meggyőződésem ellenére, mert tudtam, hogy ez Juditnak jól esik. Ő azonban nem hagyta annyiban. Sütemény-majszolás közben rálicitált: még kitűnőbb, még rendesebb! Hej — gondoltam — ilyen a szerelem! Elveszi az ember eszét...

Háromnegyed kilenckor érkezett meg Ervin. Berohant, köszönt, idegenül meredt a lányra, aztán mentegetőzés helyett dühösen hozzám hajolt és a fülembe súgta:

— Szégyelheted magad! Egyszer kérlek baráti szívességre, akkor sem teljesíted! Miért nem szóltál, hogy ma este neked is randevúd van?!...

Dühösen leült egy másik asztalhoz. Én pedig megbocsátóan néztem a lányra, aki barna hajú, barna szemű és karcsú volt — ha nem is hívták Babos Juditnak.

Országh György

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

AZ ELSŐ FECSKE

Itt van az ősz! Mind tévednek
Kik egyebet állítanak:
Apostagról Pestre máris
Mustot, újbort szállítanak.

Akik ennek örvendeznek
Azok neve hosszú lista,
Fölösleges kérdés immár
Hogy „Iszol-e mustot, Pista?"

PETIKE ÉS A LEKVÁROSÜVEGEK

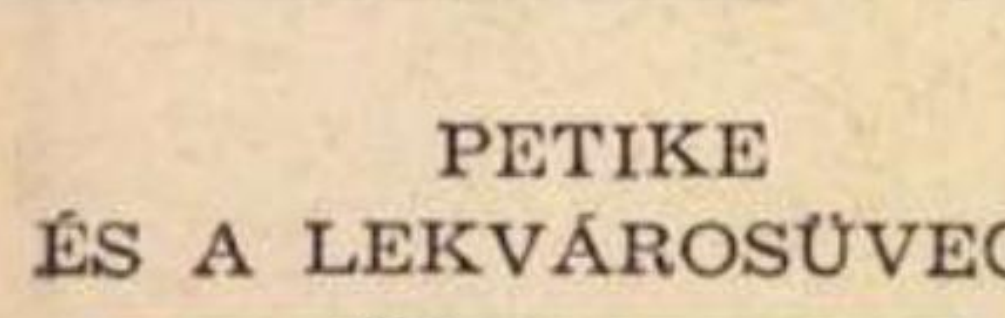

A jó tarjáni üveggyár
Az idén gondolt egy nagyot:
Eddig kerek négymillió
Lekvárosüveget adott.

Peti, akit rajtacsíptek,
Fel van háborodva ezért:
„Négymillió! S engem megrak
Anyu egyetlen üvegért..."

Ha bevezetik a villanypásztort

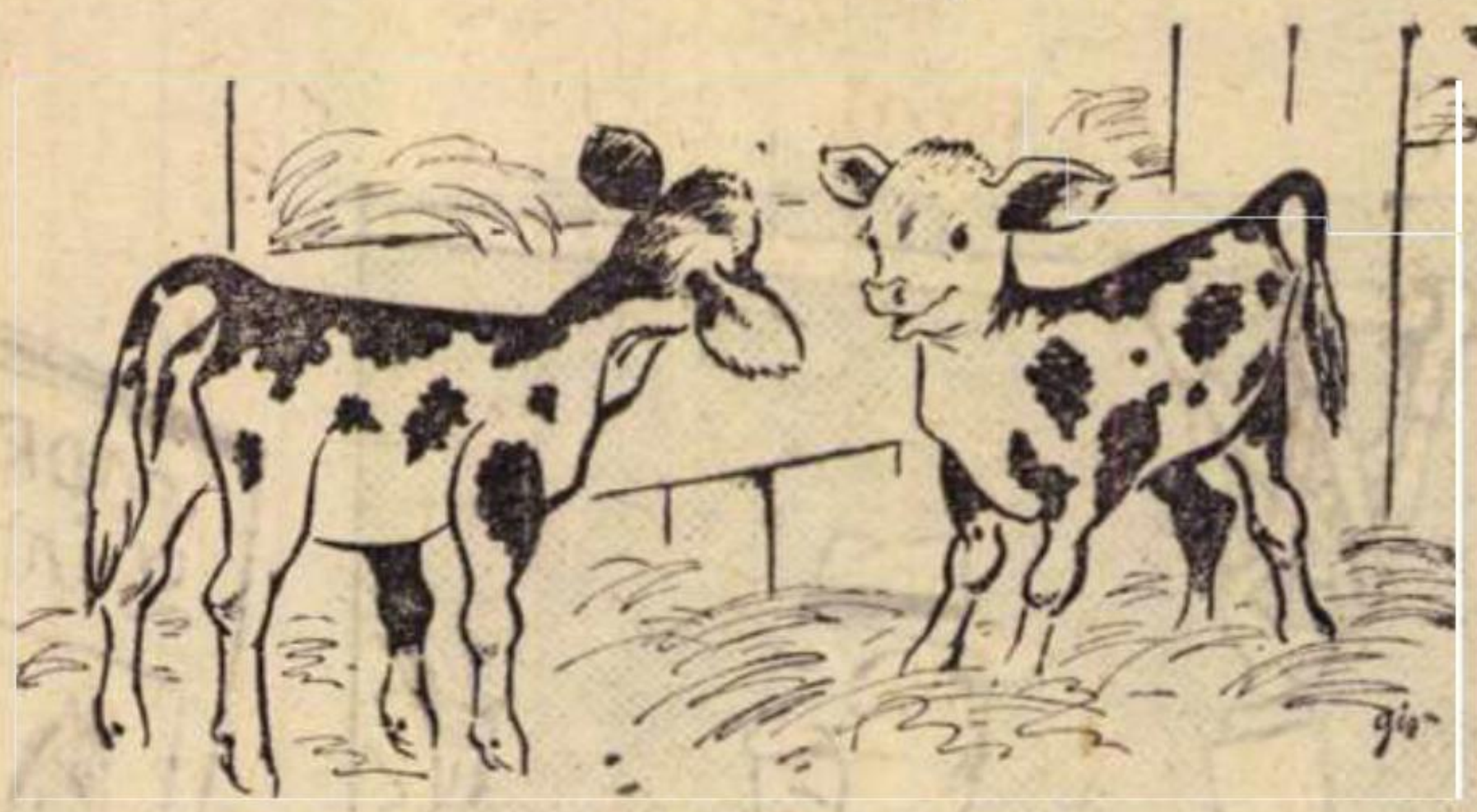

— Milyen az új villanypásztor?
— A régi jobban tilinkózott, ez jobban ráz!

„ÖREG" kifogás

A Kohó- és Gépipari Minisztérium üzemeiben igen sok művezető nem tette le a vizsgát.

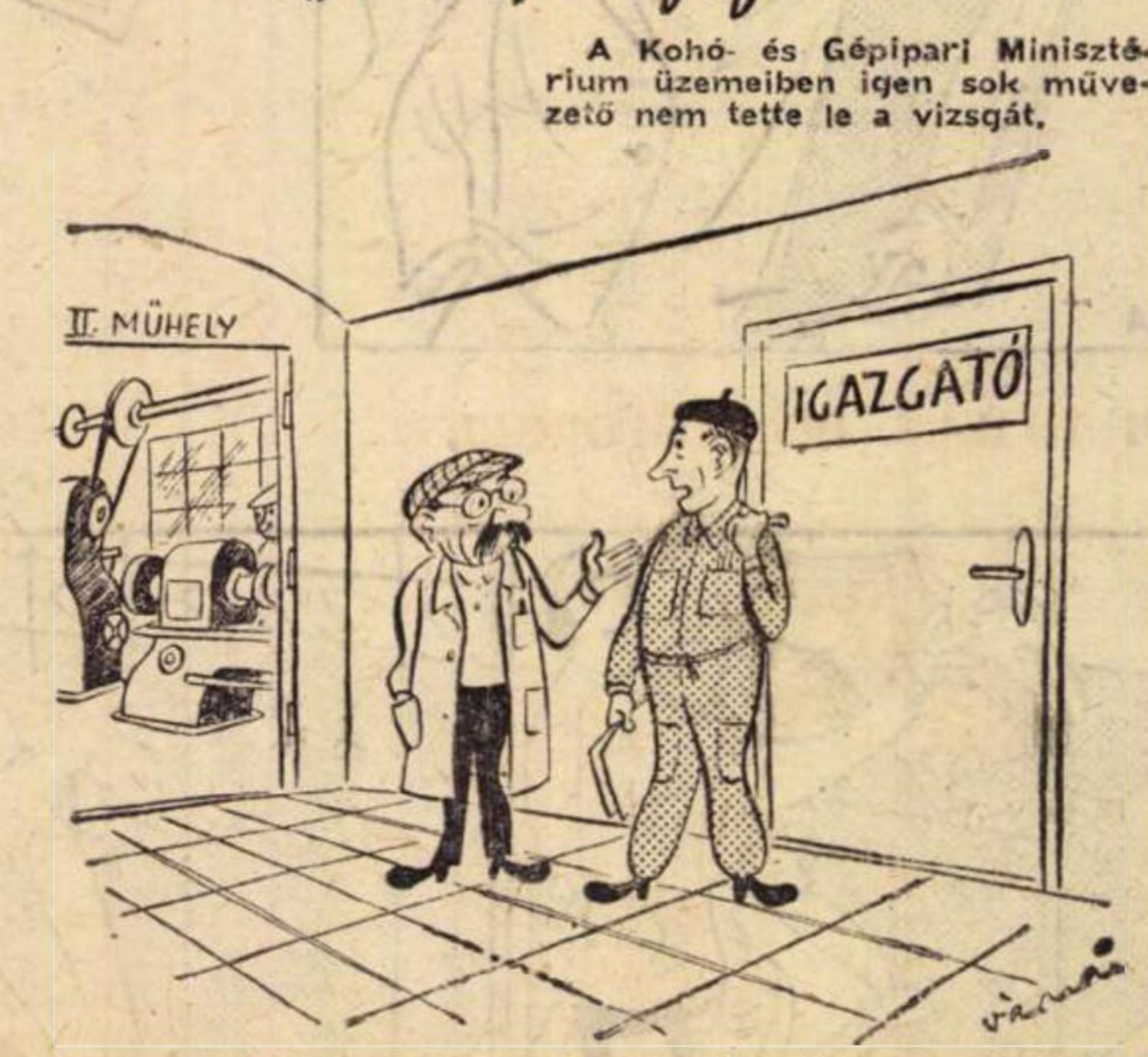

— Azt mondják, le kéne tennünk a művezetői vizsgát!
— Én már öreg vagyok a tanuláshoz...
— Én meg olyan fiatal vagyok, hogy még ráérek egy pár évig...

RAPID
—Ajánlom magamat
MINDEN HÁZIASSZONY-TÁRSAMNAK!

RAPID GYORSMOSÓPOR
TÖKÉLETES, KÖNNYŰ MOSÁS, SZAPPAN NÉLKÜL
GYÁRTJA: TISZTASÁG MOSÓPORGYÁR
KAPHATÓ MINDEN SZAKÜZLETBEN

Viccben elbeszélve...

EGY HUMORISTA UTINAPLÓJA

A PÉLDA

A noszvaji Uj Élet téeszről azt suttogják, hogy kevés lévén ott a dolgos kéz, a családtagok bevonása helyett kiadták a szőlőjüket felesbe. Persze elég hangosan suttogják, mondhatni harsányan. Sokan csodálkoznak ezen.

— Az elnökkel kéne beszélni — vélik.

— Most nem ér rá. A napszámossal tárgyal, aki megkapálta a háztáji kukoricáját.

KÜLÖNÖS NÉPNEVELŐ

Téesz-látogatás volt a mezőtárkányi Ezüstkalász téeszben Zaránkról, Tarnaörsről, Erkről. Poroszlóról meg még távolabbról is jöttek egyéni gazdák széjjelnézni. Elvitték őket a tagok házához, megmutatták nekik a búzát, a kukoricát, a háztájit, még a zsírosbödönöket is. A látogatás után az egyik mezőtárkányi a pipaszárral mutatta:

— Látják kartársak, ez a nagyobbik bödön egymaga három tagot hozott be...

TYUKOK ÉS RÓKÁK

A csodálatosan szépfekvésű Mátraszentimre egyidőben igen rossz helyen feküdt a baromfibeadásban. Az akkori tanácselnökhelyettes azzal magyarázta a dolgot, hogy sok a róka a mátrai erdőkben, elhordják a baromfit. Akkor a gyöngyösi járási tanács versenyhíradóján megjelent a vicc, hogy rosszul megy a vágómarhabeadás is Mátraszentimrén, nyilván a szarvasmarhákat is elhordják a szájukban a rókák. A vicc elkerült Mátraszentimrére is, elrestellték magukat a mátraszentimreiek és megjavult a beadás.

Azóta emeltebb fejjel járnak a mátraszentimrei rókák. Nem sikerült rájuk kenni a dolgot.

ÓVATOS AGITÁCIÓ

Jó téesz az atkári Micsurin. Atkáron egy egész utcasor a téesz-tagok házaiból áll, mindegyiknek a padlása roskadozik a búzától. De erről nem beszélnek az atkári téesz-tagok, inkább, hogy takargatják a dolgot.

Virág Gergely, az elnök már több értekezleten szóvátette ezt a furcsa befelé fordulást, de az atkáriak nemigen változnak meg. Mesélik, hogy egy atkári téesz-tag egyszer azt mondta a komájának:

— Az rendben van, hogy elmentek agitálni, de a jövedelemről nem kell beszélni, minek felkelteni az emberek irigységét...

MIKOR ÉRIK MEG?

Kiterjedt téesz-család Tamásiban a Süvegjártó család. Minden földművelő családtag téesz-tag volt, az egyik vő, Árvai Pista kivételével. 1951 óta folyton agitálta Pistát a család, hogy lépjen be a Vörös Szikrába. Agitálta őt Miska bácsi, az apósa, az állattenyésztő-brigád vezetője, Irénke, a felesége, Marika meg Erzsike, a szép sógornők, meg a többiek is mind. Névnapon, születésnapon, mikor összejött a család, órákig magyarázták neki, de Pista csak azt mondta:

— Még nem érett meg.

Jött a Marika eljegyzése, együtt volt az egész család megint, beszéltek Pistának, de Pista csak azt mondta:

— Még nem érett meg.

A Marika lakodalmán is azt mondta Pista:

— Még nem érett meg.

A multkor előlegosztás volt a Vörös Szikrában. Süvegjártó Miska bácsi szekéren vitte haza a rengeteg búzát, árpát. Alig győzték felrakni. Pista, a vő nézte egy darabig. Senkise szólt semmit, rakták a zsákokat, senkise kapacitálta Pistát. Egyszercsak megszólalt Pista:

— Most már megérett...

GERGELY MIKLÓS

A nagymama szemüvege

— A nagymama nem akar szemüveget csináltatni!

Az egész család felhördült a bejelentésre. Mert bizony, a nagymamának feltétlenül szüksége van a szemüvegre. Koránál fogva is dukál már neki, azonkívül egyre rosszabbul lát. Először csak kuncogtak a gyerekek, amikor a tű foka mellé döfködte a cérnát, de aztán komolyabbra fordult a dolog. Nagymama egyre messzebb tartotta az újságot, ha olvasni akart és egyszer nekiment a lépcsőházban a szemét-tartálynak. Ekkor a familia erélyesen követelte a szemüveget.

— Csak nem fogjátok miattam költségbe verni magatokat — ravaszkodott a nagymama.

Felesleges volt megnyugtatni, hogy az új szemüveg az SZTK-t veri költségbe, jól tudta ezt a nagymama, de nem vallotta be, hogy hiúsági okokból nem hajlandó valamikor legendásan fitos orrára pápaszemet biggyeszteni. Amikor ez az érv nem használt, mégis csak kimondta, amit gondolt:

— Pápaszemes kigyót akartok belőlem csinálni? Nem vagyok én még olyan öreg banya!

— De, drága nagymama, tessék nyáron végigmenni az utcán. Fiatal nők viselnek szemüveget és milyen jól áll nekik!

— Fiatal nők? — zsörtölődött a nagymama. — Majd megmondanám, hogy miféték, ha nem volnának itt a gyerekek!

Aztán érzékenységi rohamot kapott és trémolázó hangon vágta ki a nagy ágyút:

— Szemüveget viseljek? Miért nem mindjárt szemfödőt!

Igy aztán a kérdés lekerült a napirendről, amíg a nagymama a Kálvin téren össze nem ütközött egy biciklivel. Megúszta könnyebb horzsolásokkal, de most statáriális úton ráaggatták a szemüveget.

Vonakodva ugyan, de mégis elindult vele sétálni. De megtiltotta, hogy elkísérjék.

— Hogyisne, hogy kikacagjatok! Olyan vagyok, mint egy vén bagoly.

Izgatottan várták a hazatérését. Megérkezett, gondosan megtörölte a pápaszemet, ahogy a megrögzött szemüvegesektől látta és diadalmasan nézett körül, mint egy sikeres próbaútjáról visszatért tengeralattjáró.

— Na, milyen volt, nagymama? — törte meg valaki a csendet.

A nagymama lelkesen válaszolt:

— Csodálatos. Olyan ismerősökkel találkoztam az utcán, akiket évek óta nem láttam.

(stella)

Szemérmesek

A francia diplomaták kivonultak az ENSZ-közgyűlésről, mert napirendre tűzték az algiri kérdést.

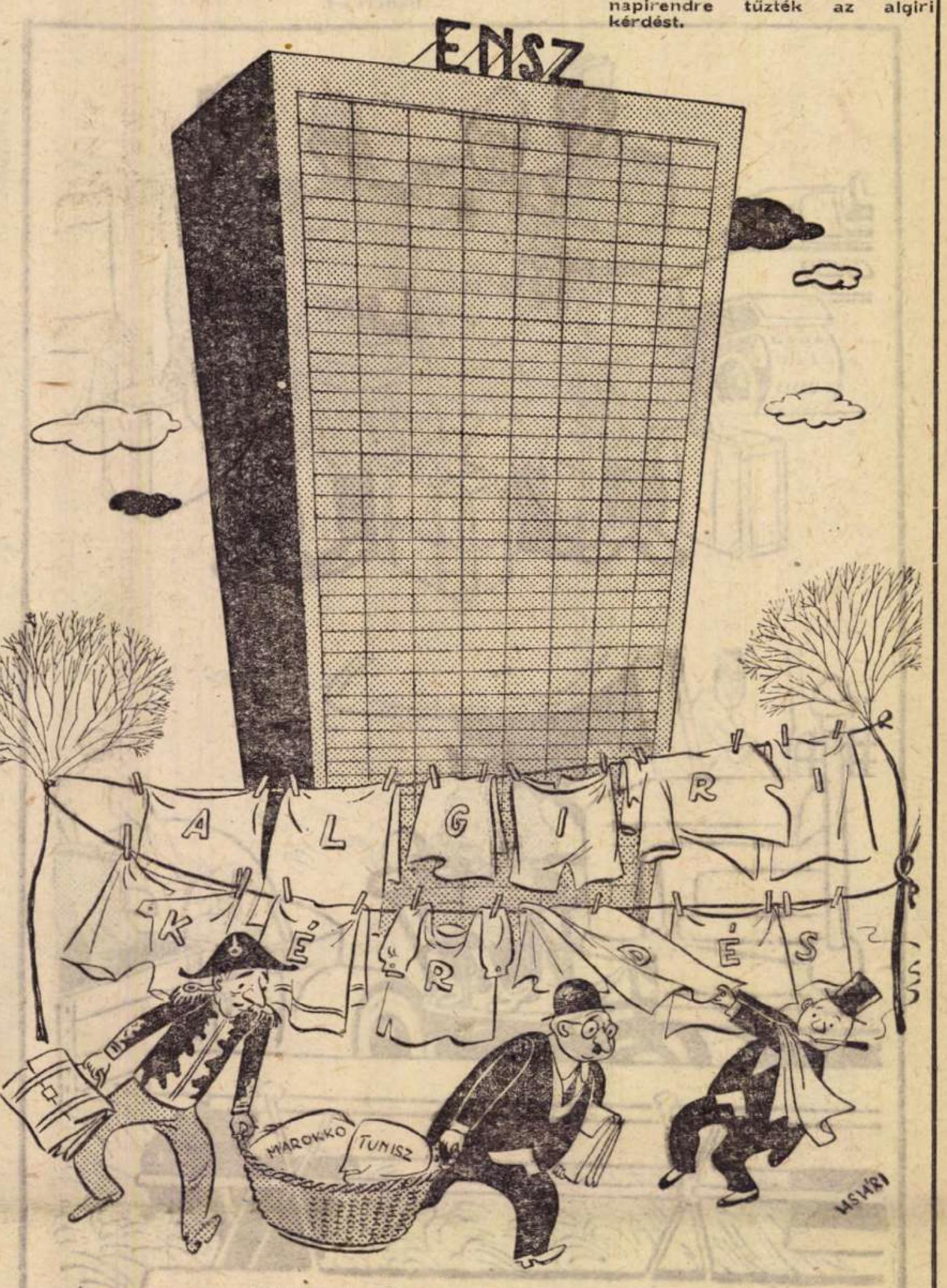

— Nem engedjük, hogy kiteregessék a szennyesünket...

JUTKA PROBLÉMÁJA

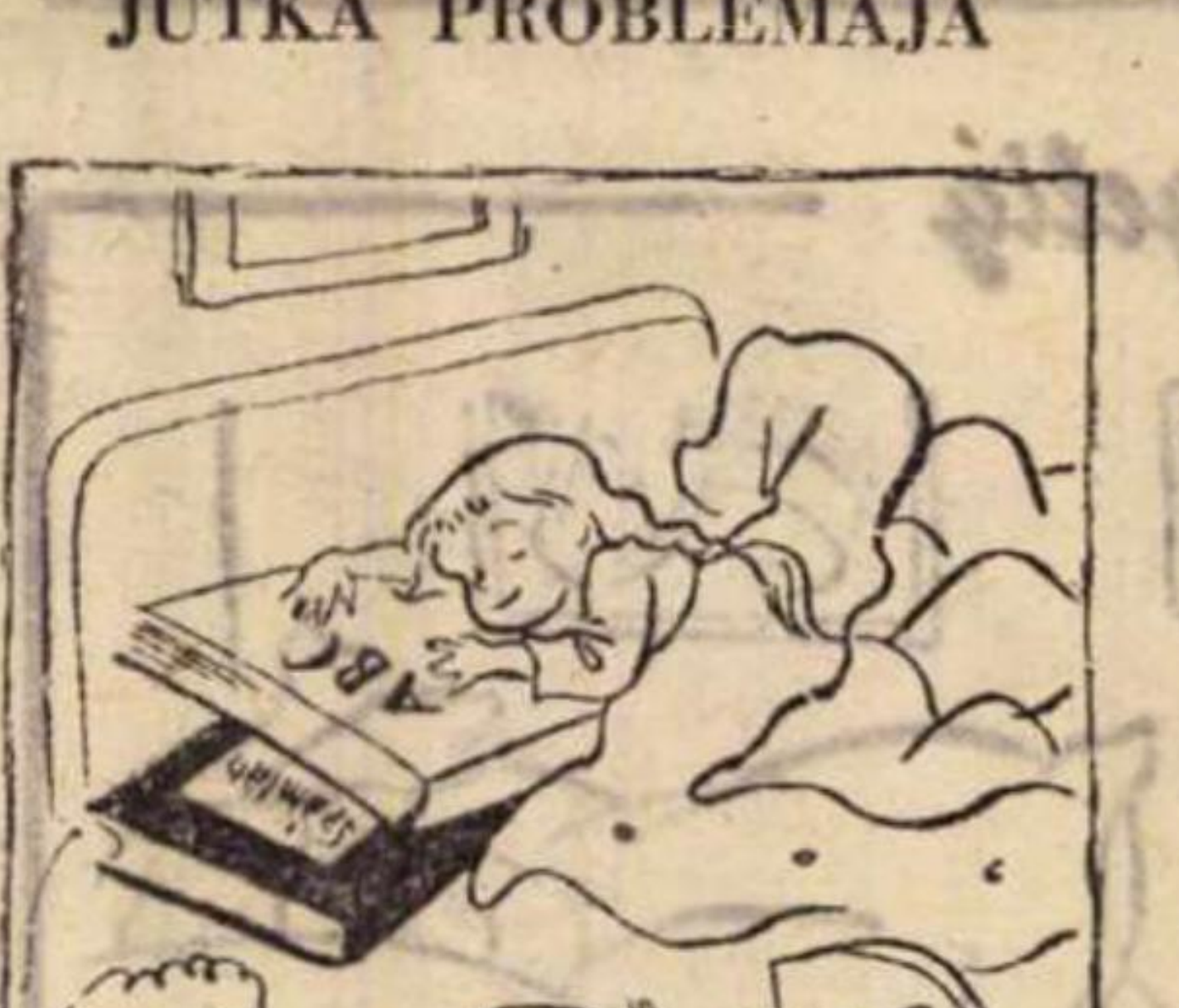

— A doktor bácsi azt mondta, hogy számoljak magamban ötvenig, akkor elalszom. De én magamban még csak tízig tudok számolni...

Rejtett tartalék

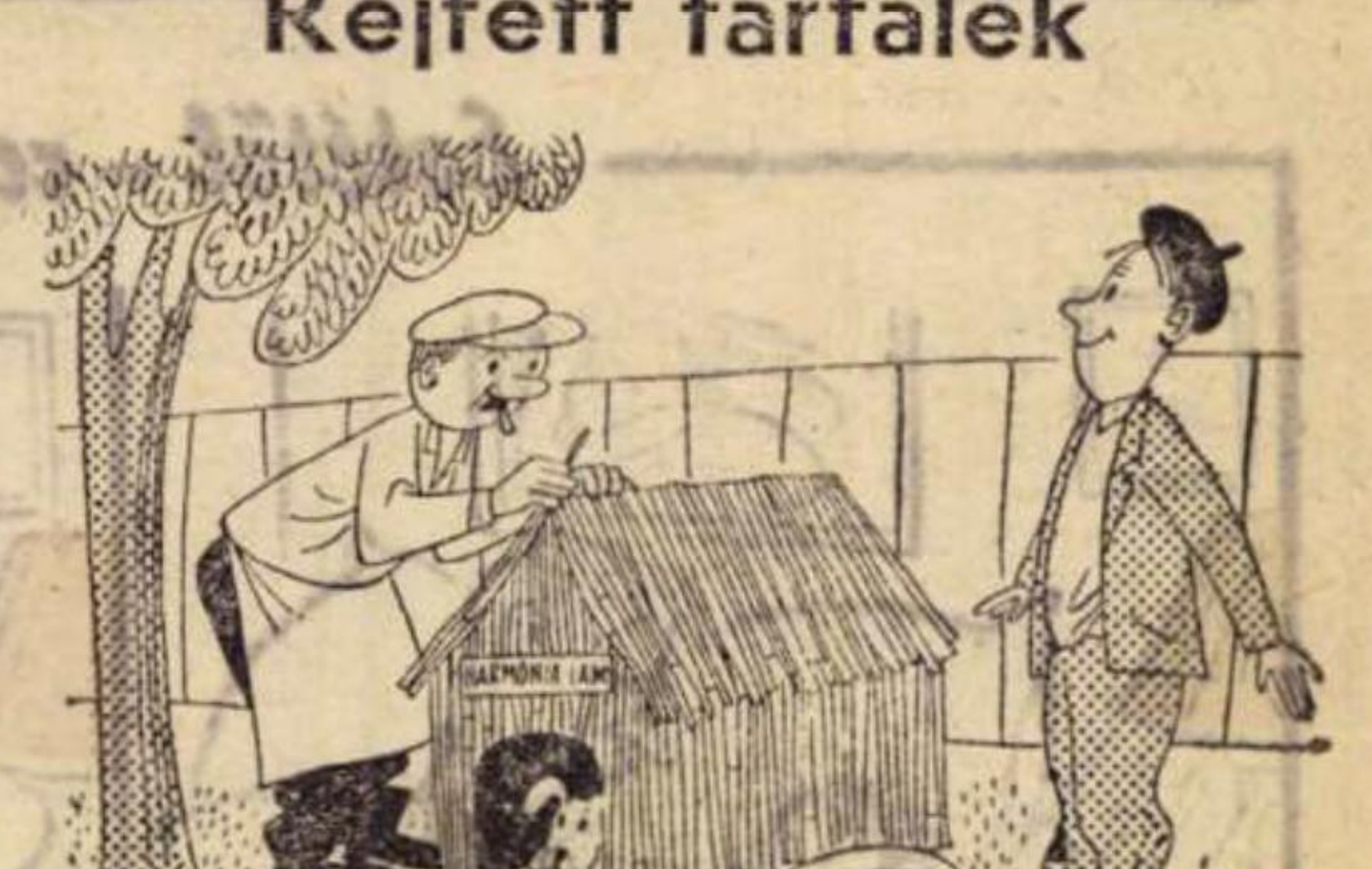

— Miért nevezted el ezt a kutyaólat Harmónia-laknak?

— Mert a hozzávaló faanyagot Harmónia-cigarettákban találtam...

Női dolgok XLII.

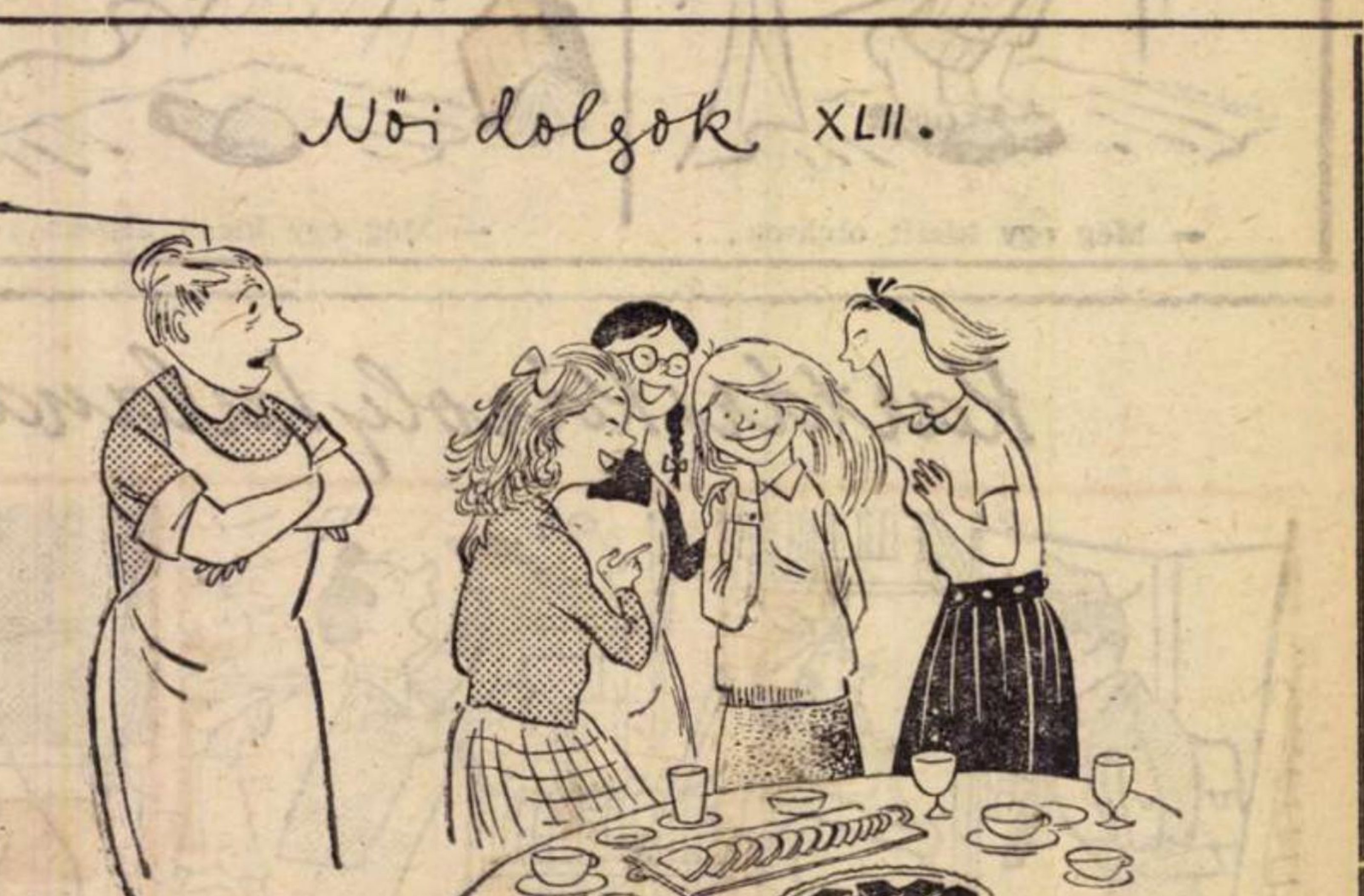

— Lányok, miért vihogtok folyton?

— Csak...

(Vasvári Anna rajza.)

A harckocsi legénysége

A Szovjetunió 650 000 fővel csökkenti haderejét.

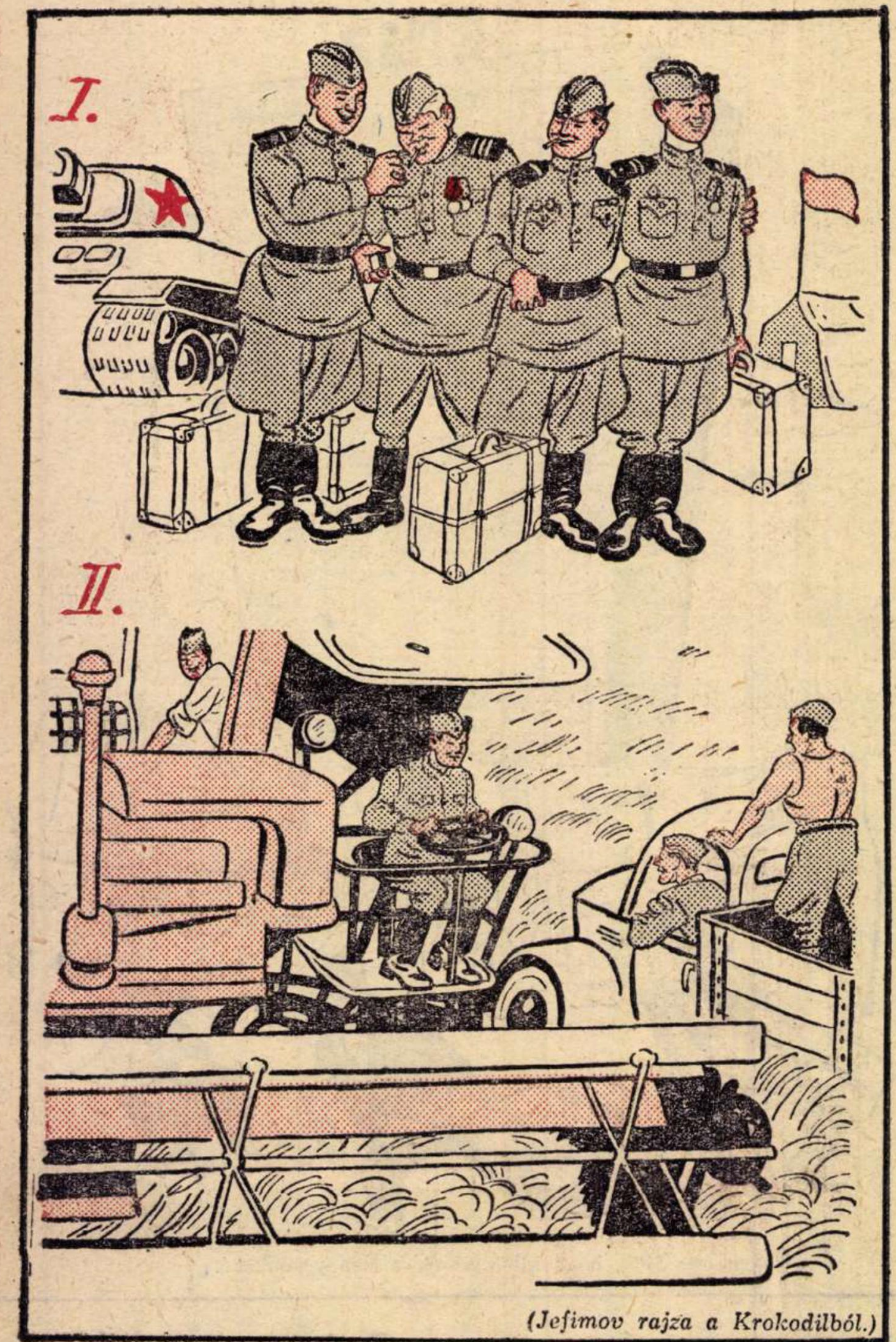

(Jefimov rajza a Krokodilból.)

Estétől - reggelig

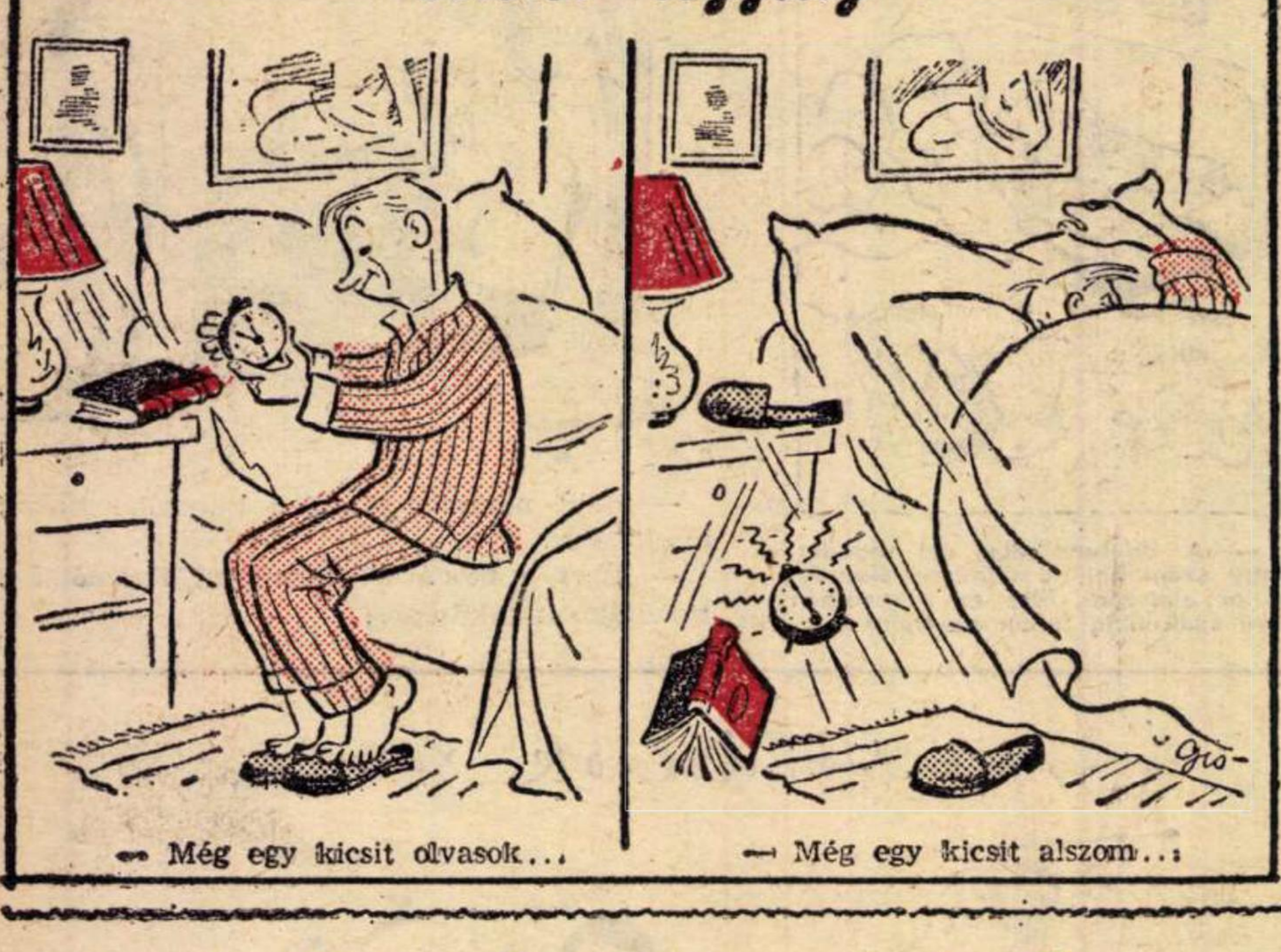

— Még egy kicsit olvasok...

— Még egy kicsit alszom...

G. RIKLIN:

A kalap meg a lámpaernyő

Vasárnap kiutaztam a barátom nyaralójába. A helyiérdekű kocsijában az ablaknál ültem, s annyira elmerültem a táj szépségének szemléléséban, hogy kicsi híján tovább vitt a vonat. Az utolsó pillanatban, induláskor ugrottam le a lépcsőről.

Állok a perronon, s hirtelen az az érzésem támadt, hogy valamit a kocsiban felejtettem. Ejnye, no, mit is? A fejemhez kaptam:

— A kalapom!

Vadonatúj, világosszürke nemezkalap, ötvenkilences nagyságú. Hiába, nincs mit tenni...

Hajadonfőtt bandukoltam barátom nyaralójáig, ahol már jókora vendégsereg volt együtt. Mikor elmeséltem, hogy oda a kalapom, mindenki talált valami megnyugtató, vigasztaló szót. Hogy asszongya, ne lógassam a fejem, kalapot könnyen szerezhet az ember, fő az egészség. És hogy ne is gondoljon rá, tisztelt Gurkov...

Igaz is! Elfelejtettem bemutatkozni. Bocsánat. Nevem Gurkov. Afanaszij Nyikolájevics. Üzemgazdász vagyok. Nem is fontos, hogy a nevemet kiírják. De, ha ezzel használnak az ügynek, ám tessék...

Egyszóval, egyre csak hajtogatják ott nekem a vendégek, hogy hát ne bosszankodjék a veszteség miatt, tisztelt Gurkov elvtárs. Sokféle kalapja lesz még az életben. Aztán szó szót követett s a vendégek egymást félbeszakítva, sokféle történetet meséltek el a vonatban felejtett tárgyakról.

Az egyik asszonyka elmondta, hogy az ő nagypapája, aki egyébként igen szórakozott bácsika hírében állt, egy alkalommal a vasúti kocsiban felejtette a szundikáló nagymamát.

— Feltehető, hogy a nagypapa visszakapta az anyókát a talált tárgyak osztályán — tréfálkozott egy fiatalember.

Vendéglátó barátom hirtelen magasra emelte mutatóujját, majd felkiáltott:

— Megvan!

És azonnyomban megmagyarázta, micsoda ötlete támadt.

— Gurkov elvtárs — szólt hozzám fordulva —, holnap reggel együtt utazunk a városba és az állomáson felkeressük a talált tárgyak osztályát...

Kora reggel elindultunk. Benyitunk a talált tárgyak osztályára, ahol a vezető igen nyájasan fogadott bennünket, mintha már régóta várt volna ránk és roppant örülne látogatásunknak.

— Tessék, foglaljanak helyet — szólt mosolyogva. Ámde e barátságos felszólításnak nem volt alapja. A helyiségben ugyanis egyetlen ülőalkalmatosság nem akadt, kivéve a magas, támlanélküli széket, amelyen büszkén trónolt az osztály vezetője. Mi azért mégis megköszöntük a meleg fogadtatást.

A továbbiakban pedig köztem és a vezető közt a következő párbeszéd zajlott le (gyorsírói pontossággal reprodukálom).

— Főnök elvtárs, tegnap a vasúti kocsiban felejtettem a kalapomat.

— Örvendek, nagyon örvendek.

— Ha szabadna tudnom, minek örvend oly nagyon, főnök elvtárs?

— Annak, hogy ön éppen hozzánk fordult. Mi őrködünk minden szórakozott ember, hogy úgy mondjam minden szájtáti érdekei fölött.

— Köszönöm.

— Ugyan, szót sem érdemel. Ez a mi kötelességünk. Egyszóval, ön az egyik kocsiban felejtette a kalapját. Ismertetőjele?

— Puha, könnyű, szürke nemezkalap, ötvenkilences nagyságú.

— A statisztikai adatok szerint ötvenkilences nagyságú, puha, szürke nemezkalapból... isten a megmondhatója, mekkora mennyiség van a Szovjetunióban...

— De főnök elvtárs, van annak a kalapnak még egy pontos ismertetőjele. A bőrbélésben, belül, jobboldalt tintaceruzával ez van beírva: „A. Gurkov". Szíves engedelmével. Gurkov a nevem.

A főnök leszállt támlanélküli széktrónusáról, átsurrant a szomszédos szobácskába, majd kisvártatva diadalmas mosollyal hozta kifelé a kalapomat. Ámde várjunk csak egy kicsit az örömmel... Mondom, kihozza a kalapomat és így szól:

— Minden rendben van. Ez a tárgy valóban az öné. Most pedig kérem, írja le a lámpaernyő ismertető jeleit.

— Micsoda? Miféle lámpaernyő?

— Ezt önnek kell megmondania. Milyen volt, milyen a külleme, alakja.

— De én nem tudok semmiféle lámpaernyőről.

— Ezt ön állítja, polgártárs. De az iratok szerint merőben másképpen fest a dolog. Az iratokban fekete-fehéren az áll, hogy a hetes számú kocsiban a bejárattól jobboldalt lévő padon két ottfelejtett tárgy találtatott: a) egy kalap és b) egy lámpaernyő. Ennélfogva az „a"-t csak a „b"-vel együtt, vagyis a kalapot csak a lámpaernyővel együtt kaphatja meg.

— De hiszen a lámpaernyő nem az enyém! Várjon csak... Emlékszem, hogy mellettem ott szundikált egy ember. Többféle poggyásza volt: egy televíziós készülék, egy kosár tojás, egy szürke macska és egy orgonaszínű selyem lámpaernyő. A megállónál alighanem felrezzent, nagy sietve kiszállt, magával vitte a televíziós készüléket, a tojást meg a macskát. Az orgonaszínű lámpaernyőt pedig ott felejtette.

— Hogy mondja? Milyen volt a lámpaernyő?

— Orgonaszínű, nagyméretű.

— Helyes. Az adatok egyeznek. A lámpaernyő az öné.

— De kérem, nekem életemben sem volt orgonaszínű lámpaernyőm. És nem is lesz! Kérem, adja ide a kalapomat, sietek, dolgom van.

— Lámpaernyő nélkül a kalap nem adatik ki.

— De miért? Milyen összefüggése van az én kalapomnak a lámpaernyővel?

— Kedves polgártárs, ezt a két tárgyat együtt aktázták, lajstromozták. Érti? Oroszul beszélek, érthető nyelven: együtt iktatták be őket. Ezen nem változtathatunk.

— Most mitévő legyek?

Erre a kérdésre már a vendéglátó barátom szólalt meg, aki egyébként mindvégig csendben volt és nem avatkozott bele a mi érdekes beszélgetésünkbe.

— Mondanék én egyet, kettő lesz belőle! — így a barátom. — Tiszta dolog. Az akta ellen mitsem tehetünk. Üljön le, Gurkov elvtárs és írjon egy rövid kérvényt a megtalált kalap és a lámpaernyő kiadására vonatkozólag... Ne szakítson félbe, kérem! A kalapot a fejére teszi. Az ernyőt a kezébe veszi. Kimegy a perronra. Beszáll valamelyik kocsiba. Ezt az átkozott orgonaszínű lámpaernyőt pedig otthagyja. Aztán leszáll. Maga után belép a kocsiba... mondjuk az a kedves fiatal lány. Az ön munkatársa, főnök elvtárs? Nagyszerű! Ő megtalálja a lámpaernyőt... Persze, véletlenül. Azután behozza ide. Újabb talált tárgy! Új jegyzőkönyvet vesznek fel róla! És kész.

Minden úgy történt, ahogy az én leleményes barátom ajánlotta. Megkaptam a kalapomat.

Ezek szerint tehát, ahogy mondani szokás, tető alá hoztuk a dolgot. De — fene tudja — valahogy nem lettem vidámabb tőle...

(Az Ogonyokból fordította:

Kristóf László)

Kartárs Károly kalandja az őszi nagytakarítással

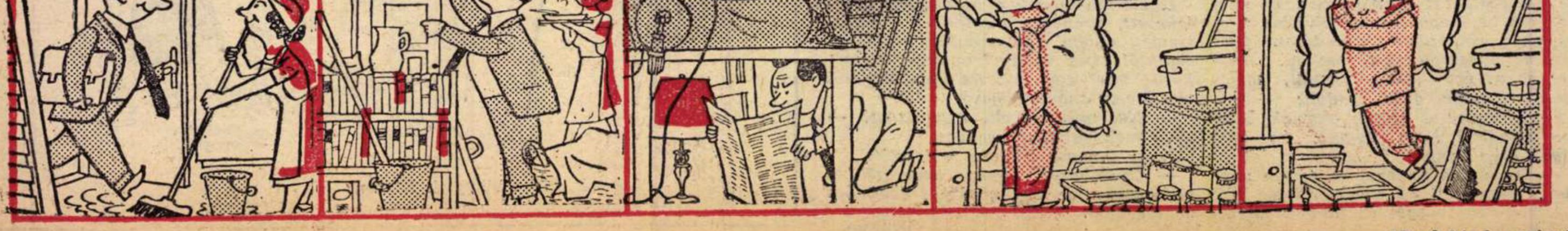

(Gerő Sándor rajza.)

Kultur-front

„Törd a fejed!”

Több laptársunk buzdító példája nyomán mi is elhatároztuk, hogy újszerű, érdekes keresztrejtvénypályázatot indítunk, melyen bárki részt vehet.

A nyertesek között tíz darab valódi vitorlavászon kényszerzubbony kerül kisorsolásra.

I. forduló.

VIZSZINTES:

1. **Ismeretlen középkori zulukaffer tengerészmondás.**
2. **Füge magyarul.**
3. **Kabóczinger Stefánia névjele.**
4. **Gyakran van.**
5. **Fületlen kecskének, — ...**
6. **Pap, fordítva.**
7. **C. Z. T. É. K. L. B. Ö. M. T. F.**
8. **Cábár (duttyán) népiesen.**
9. **Bur rövidítése.**
10. **Mitől döglik a légy?**

FÜGGŐLEGES:

1. **A vízhatlan árnyékkúptengely feltalálója.**
2. **Csülök, idegen szóval.**
3. **A Duna ilyen.**
4. **Ünnepelt makkoshotykai színművésznő volt a huszas évek derekán. Főleg szobalány, illetve grófnő szerepeket játszott.**
5. **Üsse kavics.**
6. **Szanszkrit államférfi.**
7. **Bokor (ékezetcsere!)**
8. **Mithológiában és szökőévben fordul elő.**
9. **Különböző kifejezés.**
10. **Eszik, — vagy isszák.**

Könnyítésképpen mindenki sajátmaga készítheti el a kérdésekhez tartozó betűrácsot.

A megfejtéseket legkésőbb múlt hét csütörtökig kell beküldeni, nyitott levelezőlapon!

Dalmáth Ferenc

A plakátragasztó a szovjet balettfilm sikeréről

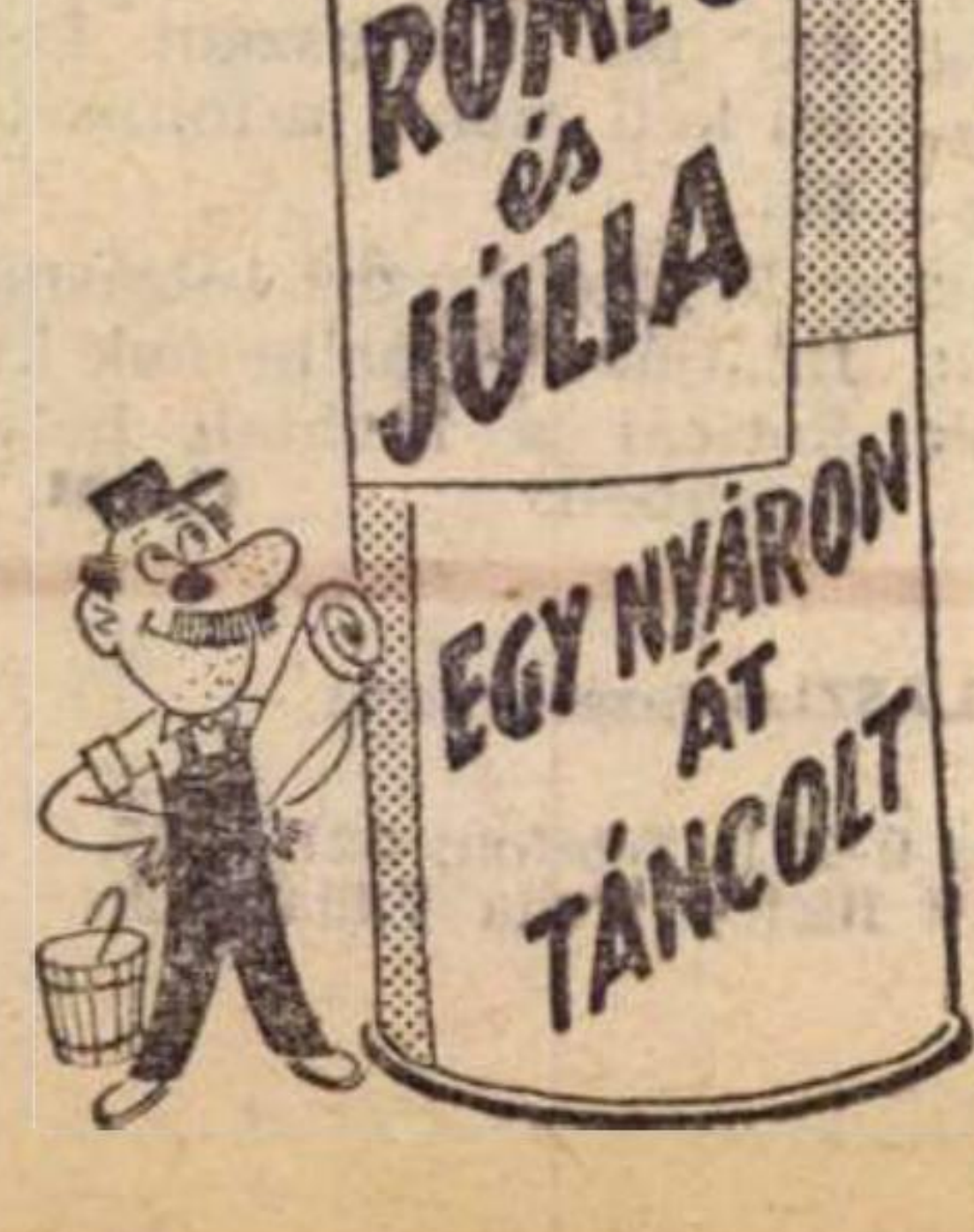

Sok vidéki színházban ugyanazt az egy-két darabot játsszák

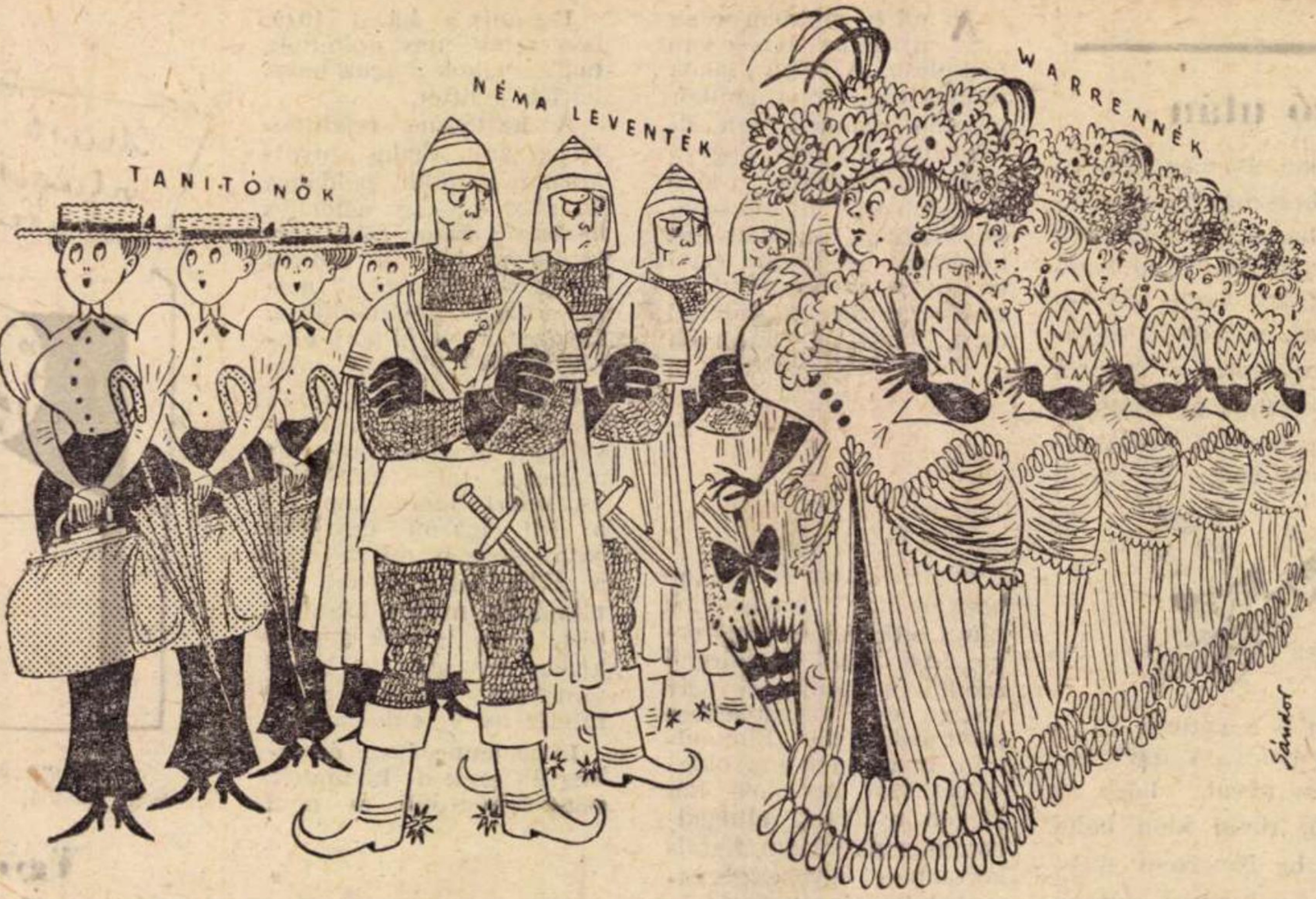

Warrennék: Mi a véleményük, leventék, a vidéki színházak műsorpolitikájáról?
Leventék: (némán hallgatnak).

Szergej Svecov:

A „népieskedő” költő

Azt hiszi „népi” lesz, ha verse
Ilyen szavakkal van tele,
Hogy: nosza, biza, csuhaj, ejnye,
A roszseb egye, nofene.

Igy írt hogy: „Esztég szó't a jányka;
És lengett hosszi pendelye,
A traktoros sandít a jányra
Oszt kiböki, hogy — nofene!“

Ám mikor napvilágot látott
Az első verseskötete,
Ki elolvasta, így kiáltott:
— A rosszseb egye! Nofene!

Fordította: Gerényi Tibor

EGY LEKTOR FELJEGYZÉSEIBŐL

Ma épp Iksz Ipszilont fogadtam.
Tessék! — szólt — a nagy regény!
Valóban — gazdag térfogatban,
de tartalomban, hej, szegény.

*

A nagy költő berontott, mint a
szél: Hoztam egy elégiát!
Az ártatlan kiontott tinta
hangosan az égre kiált.

*

Halmi Katát olvasgatom.
Versei megráztak nagyon,
mert minden Halmi Kata-strófa
kész irodalmi katasztrófa.

Pákozdy Ferenc

A „GÁZOLÁS” CÍMŰ FILM MEGTEKINTÉSE UTÁN

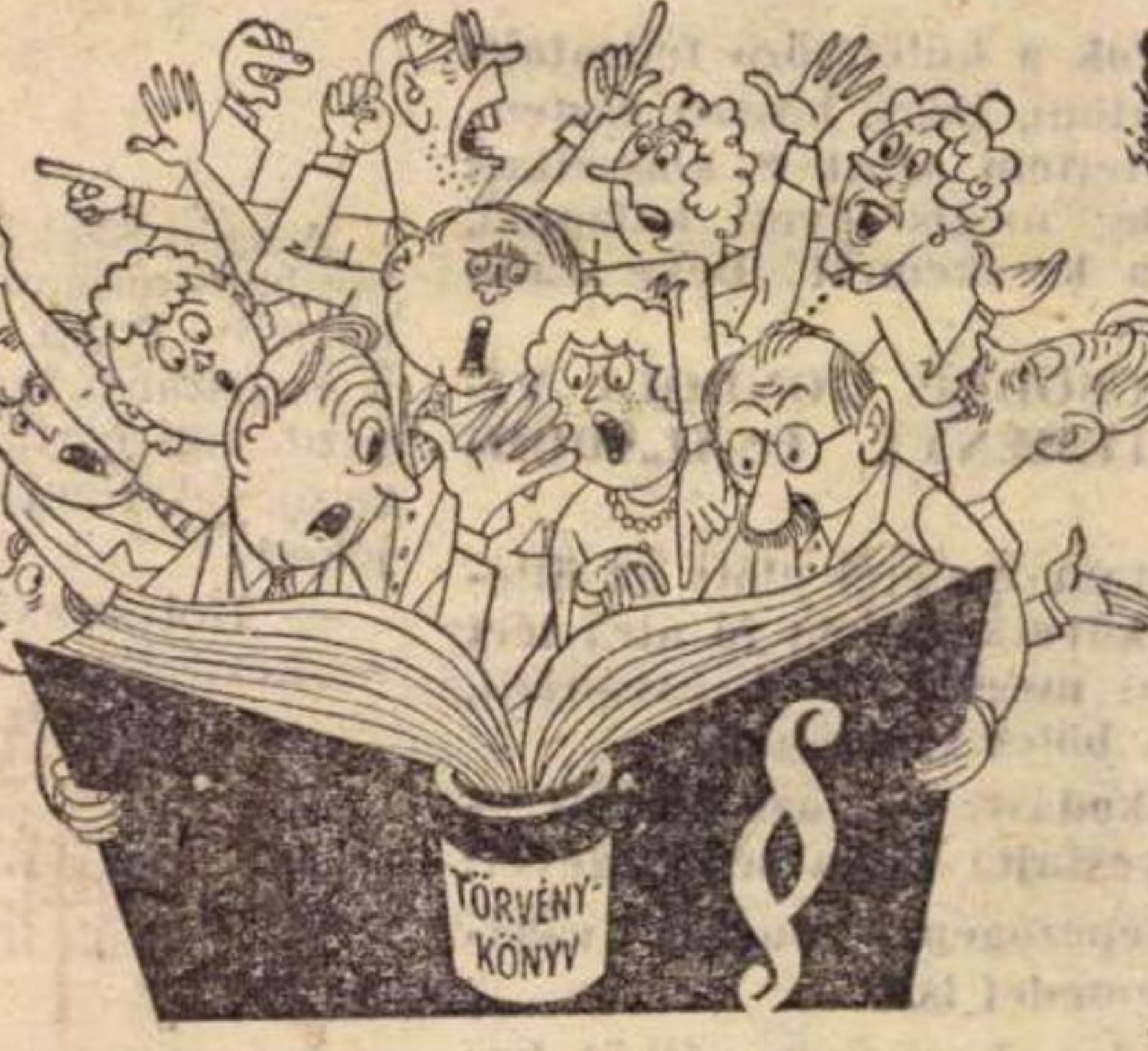

A nézők utánanéznek a dolognak...

Motorkerékpáron vonultak be Budapestre a Varsó-cirkusz artista-mackói

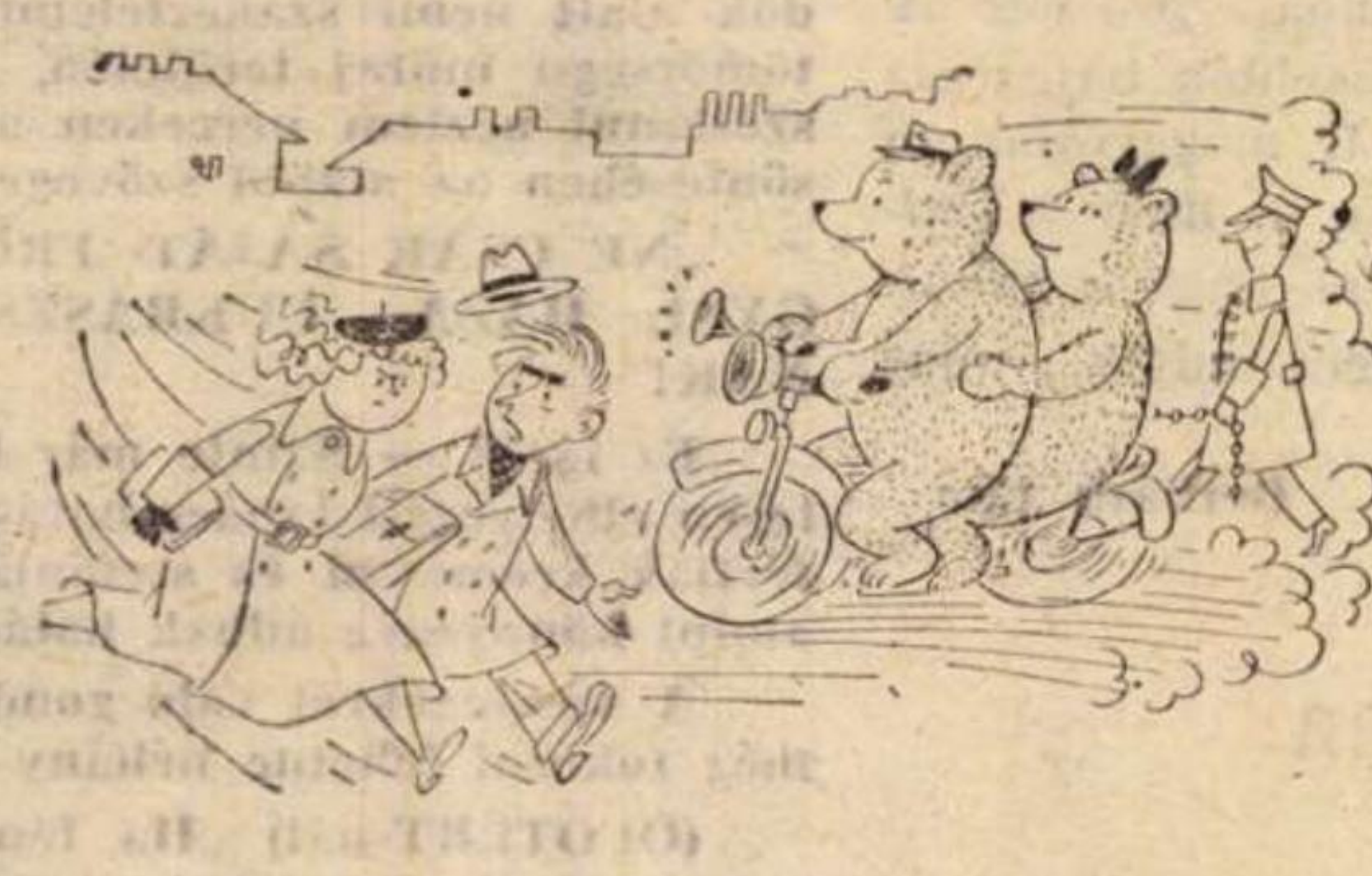

— Nahát, ezek a motorosok! Úgy száguldoznak az utcán, mint az állatok!...

Ezt álmodta EGY ÚJSÁGOLVASÓ...

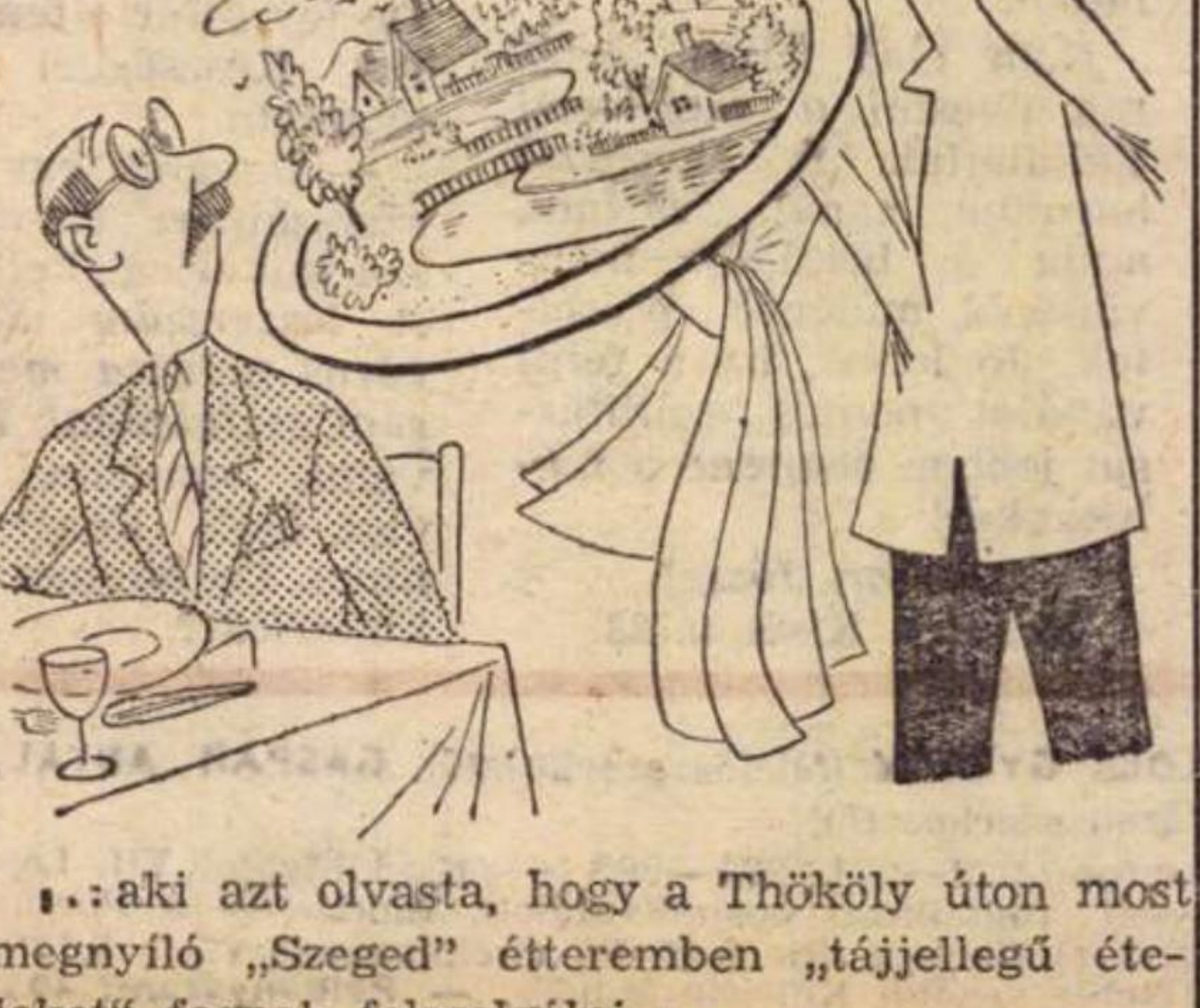

...aki azt olvasta, hogy a Thököly úton most megnyíló „Szeged” étteremben „tájjellegű ételeket” fognak felszolgálni...

Talpraesett előadó

(Tatabányán a forgalmas munkaelosztóhelyiségben tartják az ismeretterjesztő előadásokat.)

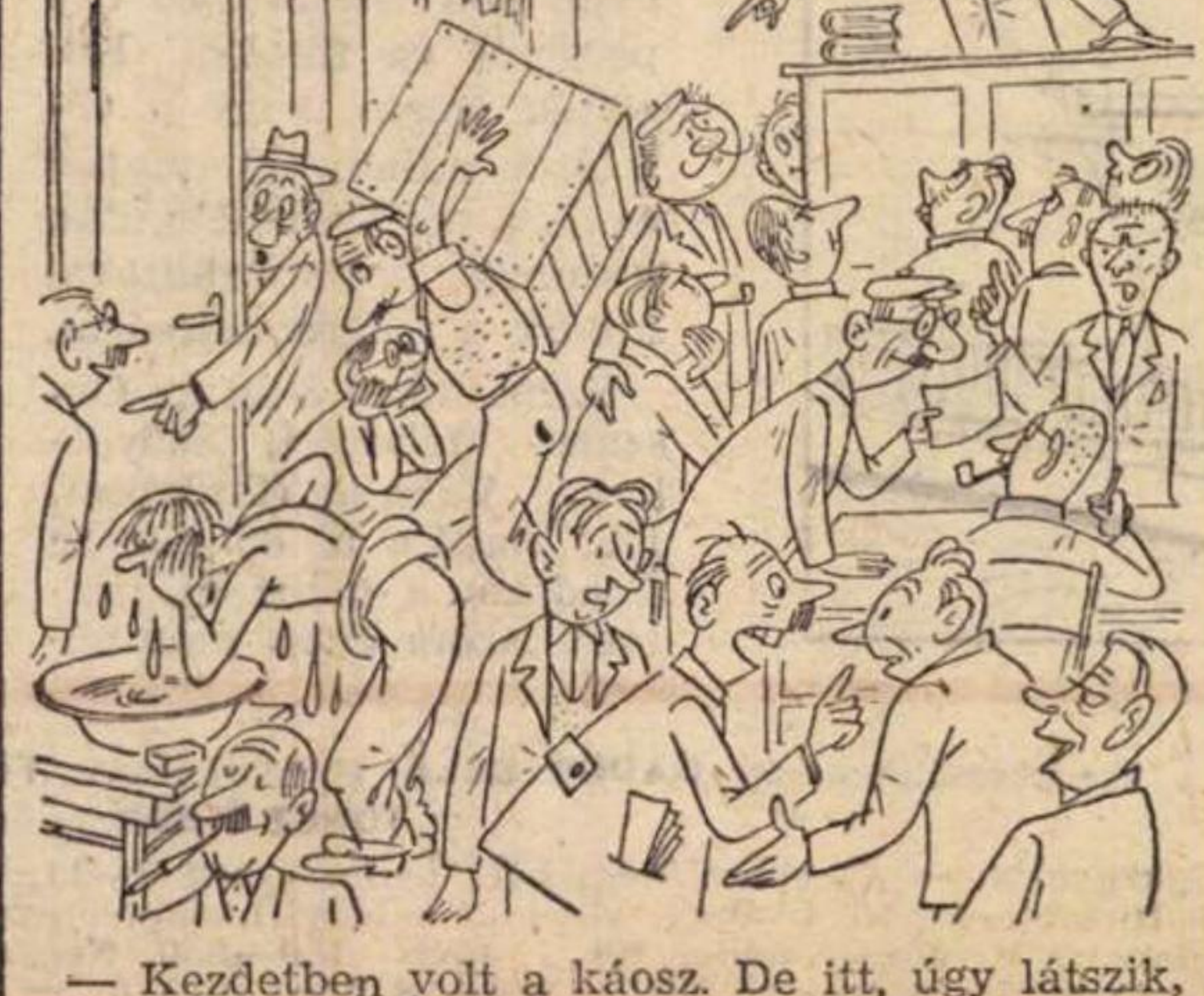

— Kezdetben volt a káosz. De itt, úgy látszik, még mindig tart...

Amatőr karikatúrista a régészeti kongresszuson

Bemutatjuk Vértes Lászlót,

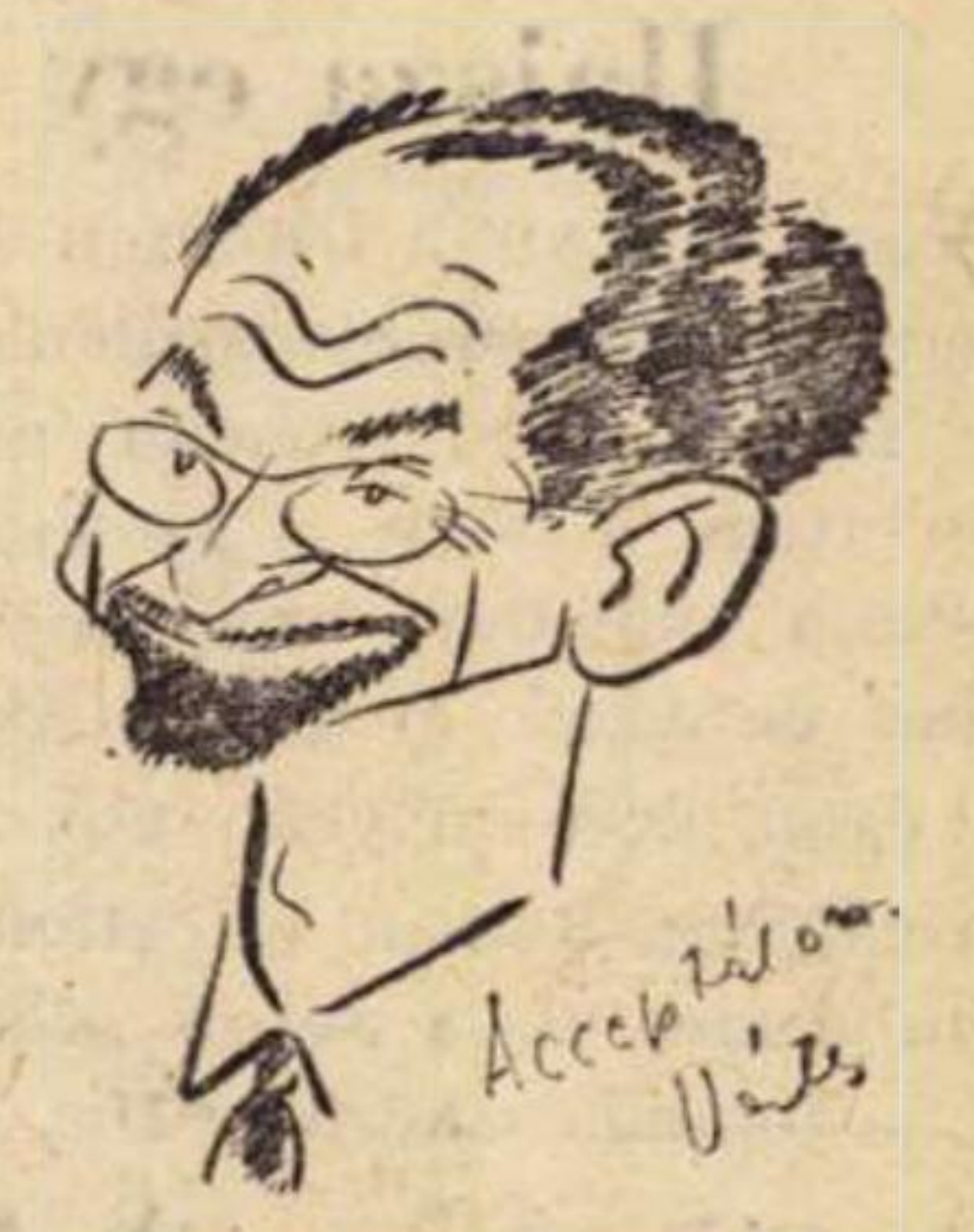

a Nemzeti Múzeum ősrégészkutatóját, aki nemcsak a paleolit kőkorszakkal foglalkozik behatóan, hanem a régészeti kongresszus alatt az itt tartózkodó külföldi kollégáiról karikatúrákat is készített. A rajzokból itt közlünk néhányat:

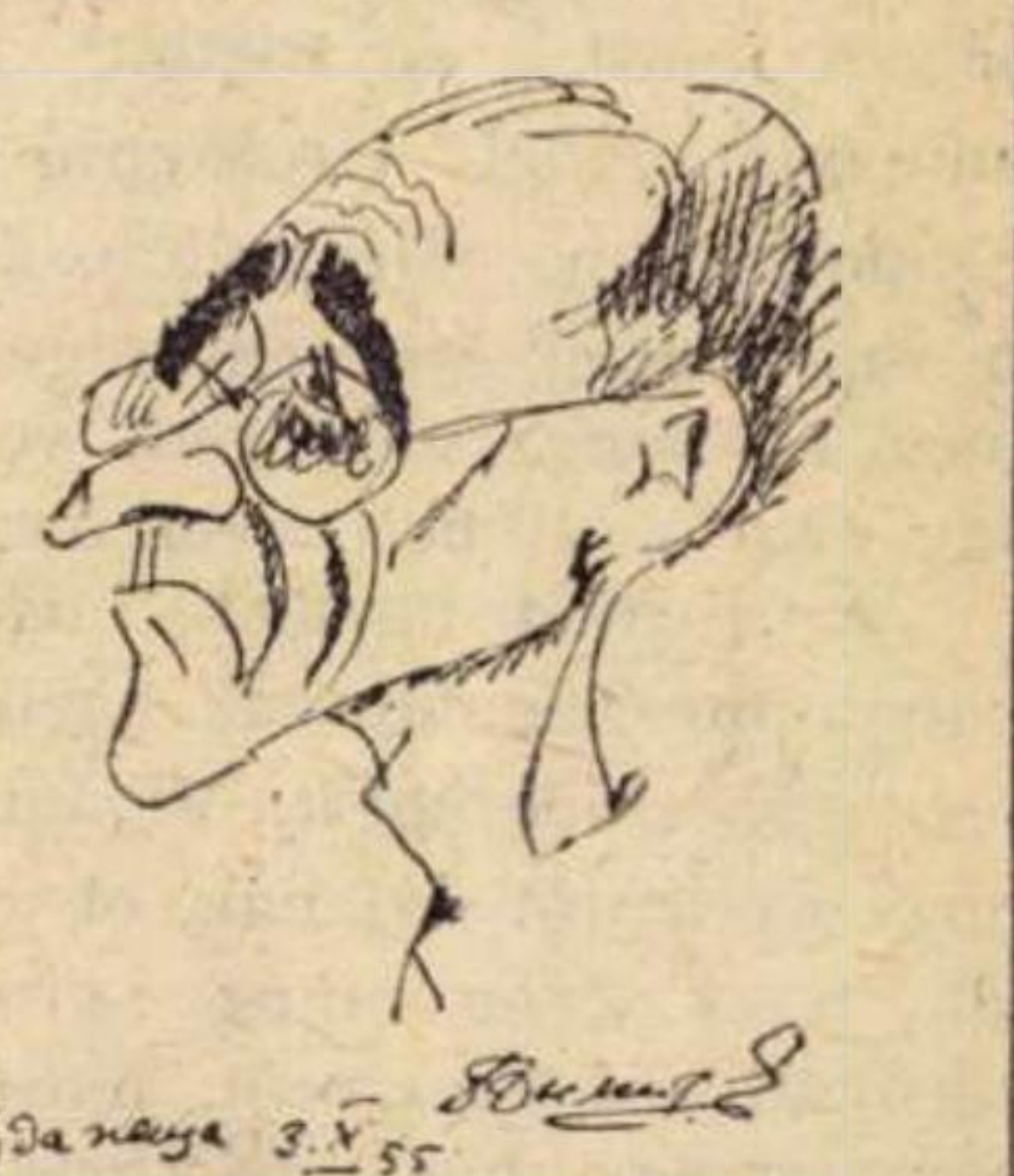

Dmitrij Petrovics Dimitrov, bolgár akadémikus

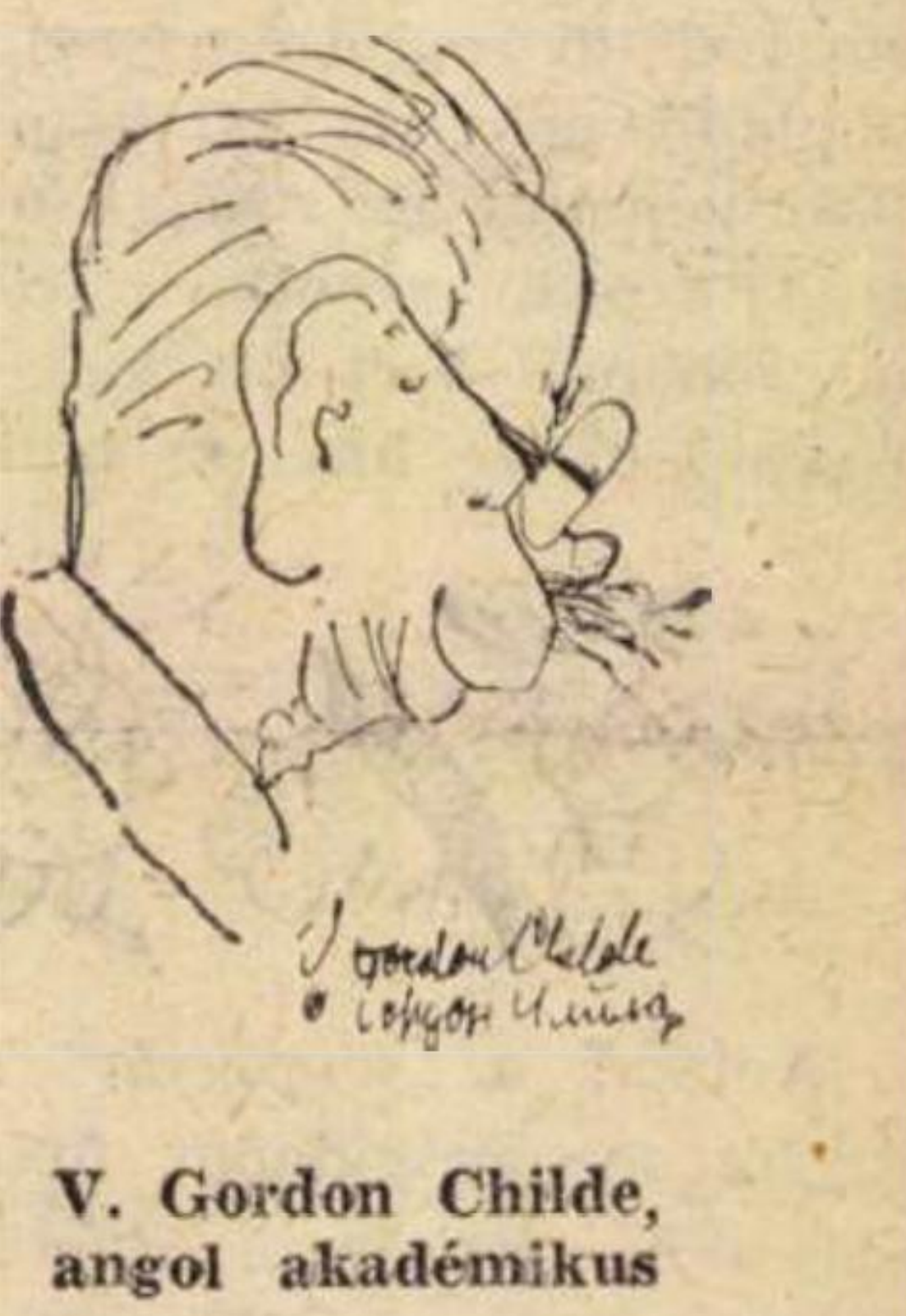

V. Gordon Childe, angol akadémikus

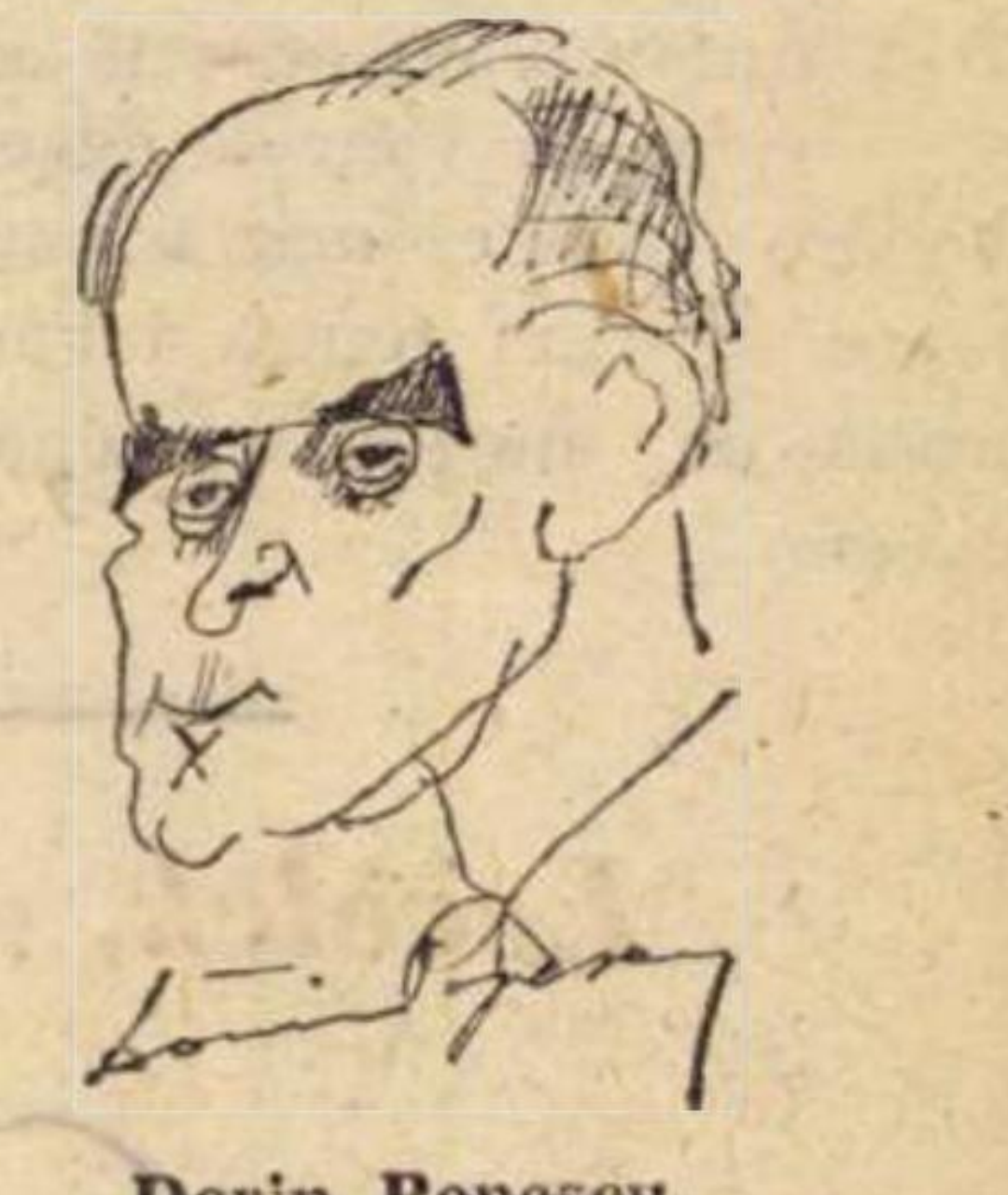

Dorin Popescu, román archeológus

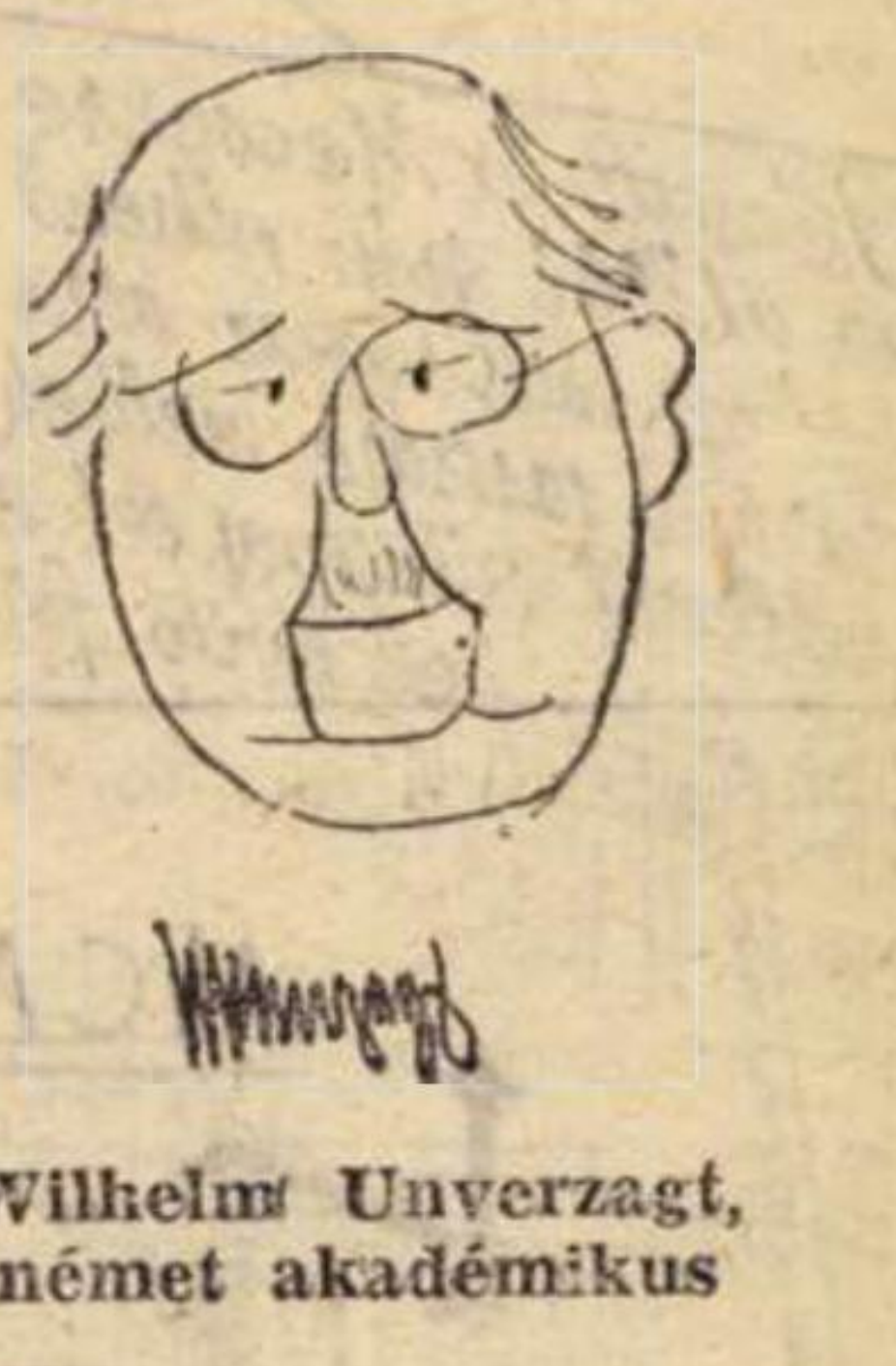

Wilhelm Unverzagt, német akadémikus

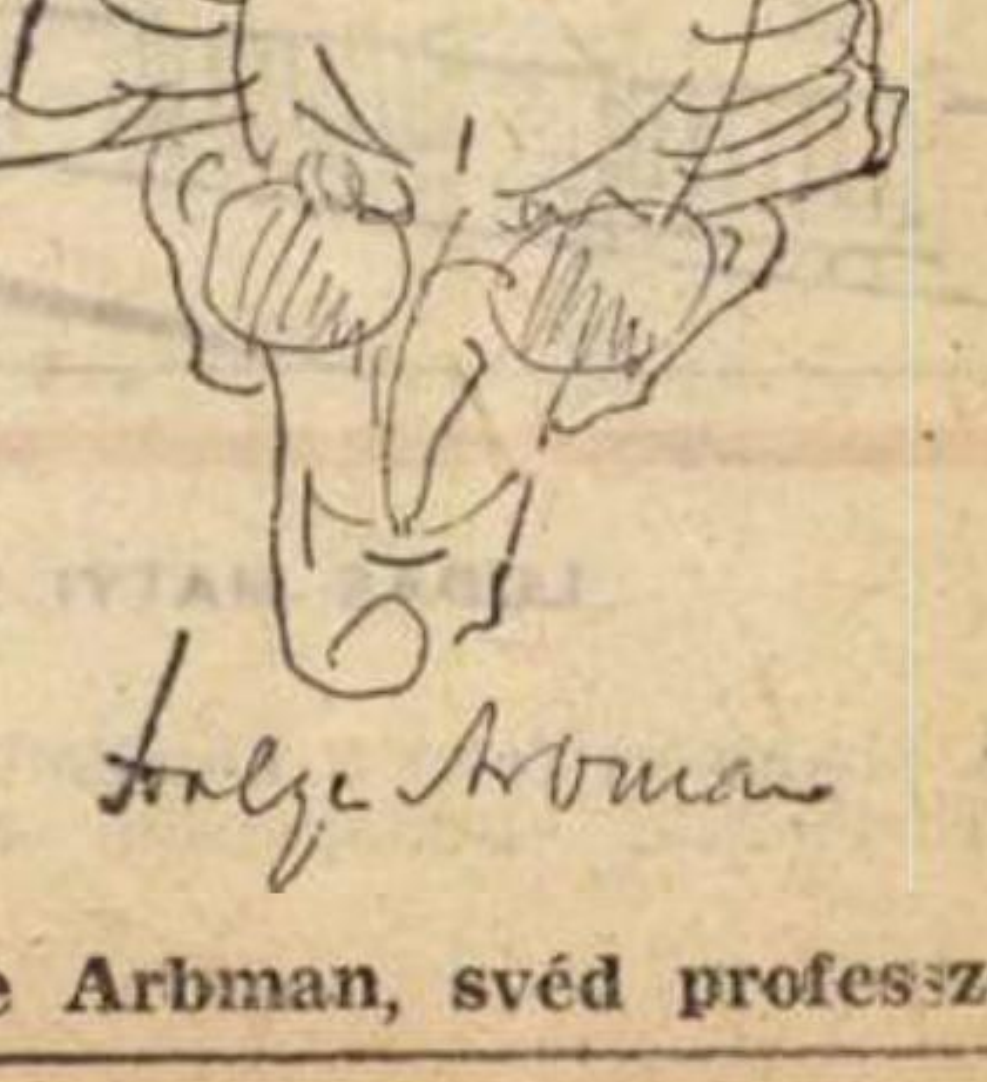

Helge Arbman, svéd professzor

Le a bürokráciával!

Hajsza egy seprő után

Vasárnap volt. Ültem a konyhában és megilletődve néztem az almásrétes születését. A hosszúra nyúlt áhítatot furcsa zörej zavarta meg. A hang felé pillantva észrevettem, hogy a szomszédék egyébként jóravaló macskája magához ragadta a félig panírozott csirkecombot és viszi. Meg kell akadályozni, villant át agyamon és a kezemügyébe eső nagy cirokseprőt a macska után vágtam. Rosszul céloztam: a kis kertben egy barackfát találtam el, a seprő szétment, a macska pedig eltűnt a lombok között. Ha jól láttam, még gúnyosan vissza is nevetett rám. Akkor még én is nevettem, bár a feleségem ugyancsak zsörtölődött nyilvánvaló ügyetlenségem miatt, de rögtön leszereltem avval, hogy az amúgyis vedlett cirokseprő pótlásáról rövid időn belül gondoskodom. Megvallom őszintén, ha ismertem volna a seprőbeszerzés nehézségeit, ilyen könnyelmű ígéretet még házilag sem tettem volna. De nem ismertem és így ártatlanul belekeveredtem ebbe a seprő-kalandba.

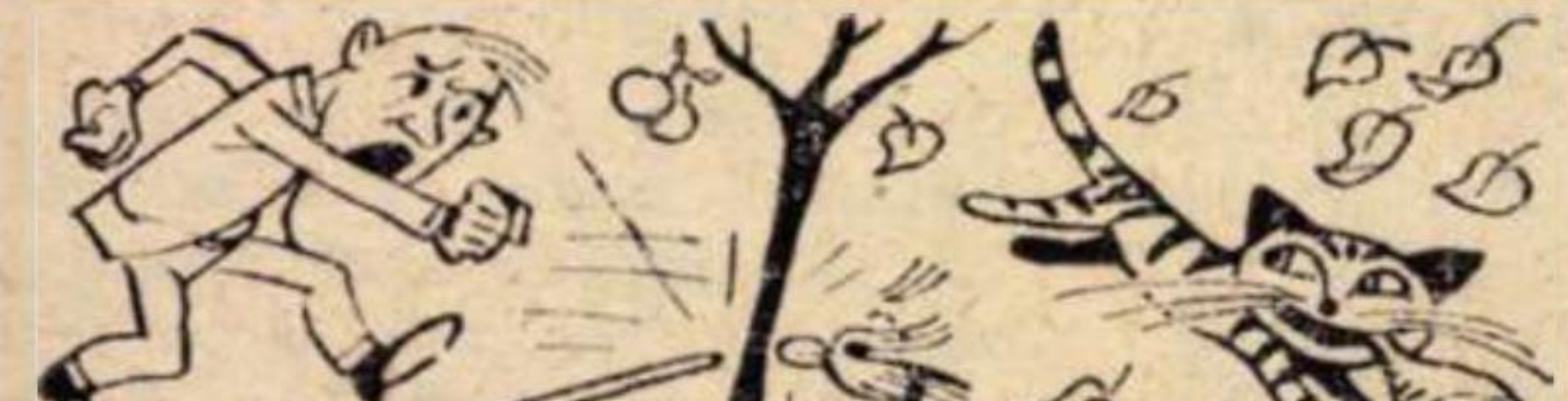

Az történt ugyanis, hogy a seprőcsonkítást követő napon megjelentem az egyik háztartási boltban és kértem egy *szobaseprőt*. Vidáman még azt is hozzátettem, hogy új seprőt adjanak, olyant, ami jól seper. Azt mondták, hogy ilyen nincs, viszont felajánlottak egy aprótermetű szőnyegseprőt, mert az van, No, nem baj! Elmentem egy másik háztartási boltba, ott már csak közönséges seprőt kértem, feltételek nélkül. Nem volt itt sem. Elmentem a harmadikba, a negyedikbe, tizedikbe és így tovább... *De szobaseprő sehol!* Mivel ez úton nem tudtam seprőigényemet kielégíteni, nekiestem a telefonkönyvnek és találtam is egy cirokseprő készítő KTSZ-t, amely az Akácfa utca 49-ben kötögeti a seprőket. Ott, vagy sehol! — felkiáltással odarohantam. Kár volt rohanni. Volt ott kefe és kefeanyag bőven, de cirokseprőnek se híre, se hamva.

Amikor a „seprőgyár" seprőtlenségéről személyesen sikerült meggyőződnöm, feltettem magamnak a kérdést: miért nincs seprő?... Akár hiszi az olvasó, akár nem, a válasszal adós maradtam. És most itt állok seprő nélkül. A sok futkosás ellenére is ez volna a kisebbik baj, mert én — csak én vagyok egyedül. Arról is meggyőződtem azonban, — és ez már a nagyobbik hiba, — hogy a seprőt, ezt az igen fontos takarítószerszámot nagyon sokan keresik, de megtalálni éppen úgy nem tudják, mint jómagam.

Bernáth Ede

Levelek, rajzokban

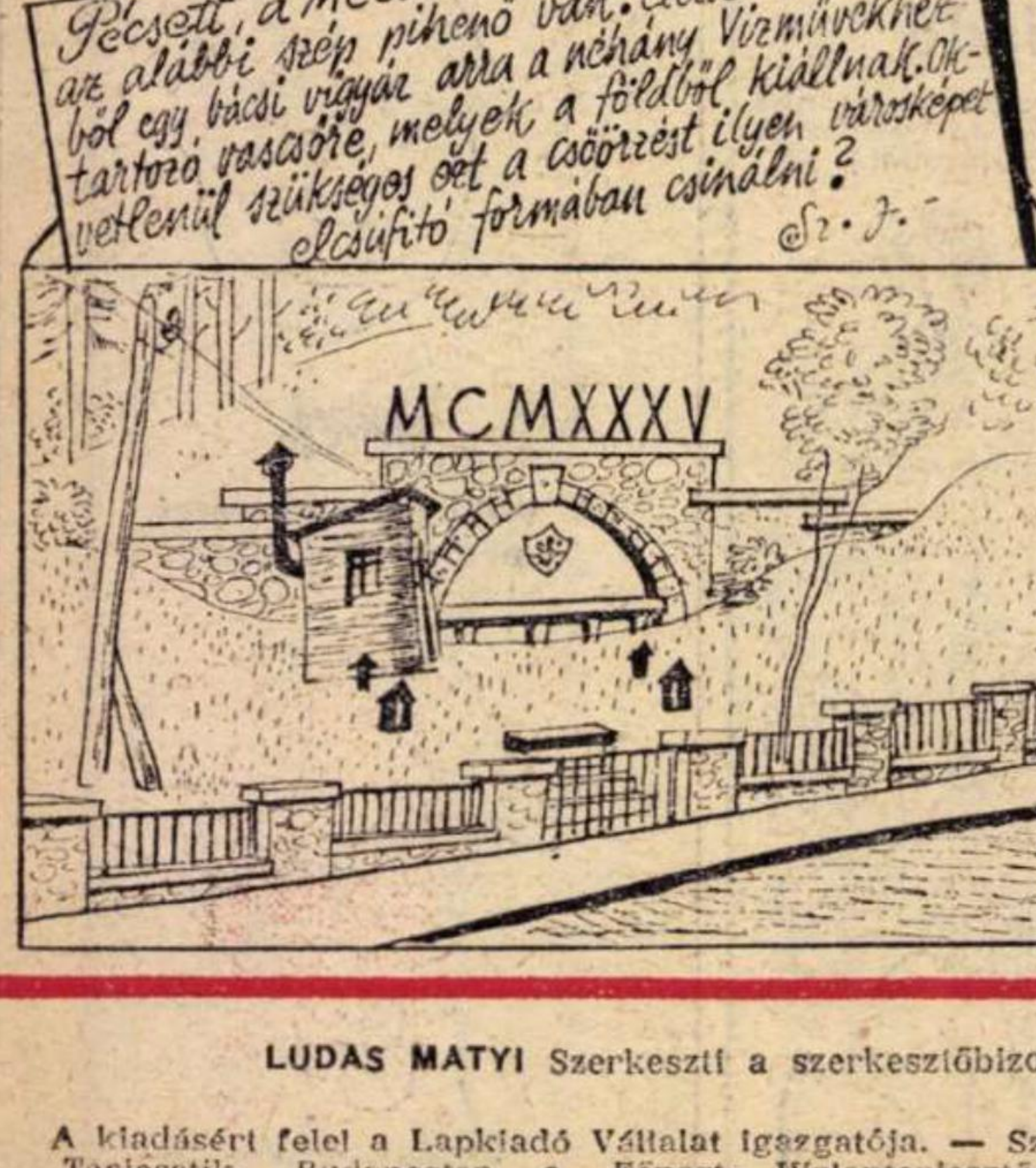

Pécsett, a Mecsekre felvezető Sztálin úton az alábbi szép pihenő van. Előtte bódé, amelyből egy bácsi vigyáz arra a néhány Vízművekhez tartozó vascsőre, melyek a földből kiállnak. Okvetlenül szükséges ezt a csőörzést ilyen városképet elcsúfító formában csinálni?

Sz. J.

A liftkulcs

A mi házunkban csak a házmesternek van liftkulcsa. A régi lakók tudnak még arról, amikor minden bérlőnek volt. Ez bátorított fel arra, hogy a „KIK" házunkban lévő kirendeltségét felkeressem és előadjam tiszteletteljes kérésemet, miszerint havi térítés ellenében liftkulcsot szeretnék, tekintettel arra, hogy a negyedik emeleten lakom és amikor hazajövök, rendszerint nincs otthon a házmesterné. Az illető kartársnő rendkívül gúnyosan mért végig és végzettségem iránt érdeklődött. Elmondtam, hogy egyetemi oklevelem van, beszélek két idegen nyelven, elfogadhatóan zongorázom, fiatalkoromban egy esztergaműhelyben inaskodtam...: Mindez hiába. Az arc nem enyhült, sőt elkomorodott.

— Ez mind semmi... Van-e liftkezelői végzettsége? Mi?

Szomorúan bevallottam, hogy elmulasztottam megszerezni. Szüleim gondatlanságát emlegettem, akik liftkezelői tanfolyam nélkül csak úgy kivágtak az életbe... Hiába!

— Nincs végzettség, nincs kulcs!

— De kérem — próbáltam ellenkezni — amióta emlékszem, évek óta mindig magam mentem fel a liften, soha nem jött velem vizsgázott liftkezelő és semmi baj nem történt. Ha pedig a feleségemmel együtt megyünk fel, akkor nem is jöhet velünk a házmester, mert a lift csak kétszemélyes, tilos hármomnak használni.

Ugyanis a házat 1940-ben eleve úgy építették, hogy a lakók maguk használják a liftet.

A kartársnő rendíthetetlen volt. Pedig hivatkoztam külföldi példákra is, ahol egy-egy emeletes házban sokszor több kétszemélyes lift is van és minden „végzettség" nélkül bárki használhatja. Elvégre az a felnőtt ember, akinek minden „végzettség" nélkül eladnak mosógépet, rádiót, filmvetítőt, magnetofont, hamarosan talán televíziót is, miért lenne képtelen a lift igazán egyszerű kezelésére és miért tartja a „KIK" alacsonyabb értelműnek, mint a házmestert, vagy annak 8 éves kislányát, aki a barátoméknál rendszeresen felviszi az V. emeletre.

Ideje lenne, hogy észrevegyék ezek a hivatalok, hogy felnőttünk és nem értelmetlen lényekkel, hanem értelmes emberekkel van dolguk, akiknek mindegyikére többet bíztak, mint egy nyomógombos lift kezelését.

Egyébként megkértem a KIK-kartársnőt, hogy értesítsen, mikor indul liftkezelői tanfolyam, mert boldogan elvégzem azt is a mi házmesternénkkel együtt, akinek szintén hiányzik e „végzettsége"... Sajnos a mai napig sem értesítettek. Dehát a „KIK" az hivatal és a szabály, az szabály, még akkor is, ha az idő és a fejlődés már régen túlhaladta.

Lukács Antal

I., Krisztina krt 26.

Újszerű reklám...

Régi, hűséges olvasója vagyok a különböző feliratoknak, s dicsekvés nélkül állíthatom, hogy hosszú esztendők alatt némi szakértelemre tettem szert e klasszikus tömörségű műfaj területén. De mégis levett kalappal, szótlanul néztem perceken át a kecskeméti Béke-szálló söntésében az alábbi szöveget:

„NE CSAK SAJÁT FRÖCCSÖDRE GONDOLJ, VIGYÉL HAZA CUKRÁSZSÜTEMÉNYT CSALÁDODNAK!"

Ez igen! — Szinte már láttam magam előtt az ötletesen elhelyezett tanács hatása következtében jó útra tért férfiak krémessel és stefániával megrakott karavánjait, amint könnyezve adnak hálát a bölcs szerzőnek.

A vendégekről való gondoskodást — azt hiszem — még fokozni lehetne néhány ilyesfajta tábla segítségével:

(OFOTÉRT-nál) „Ha fényképezőgépet tudtál vásárolni, akkor vágasd ki a tyúkszemedet is."

(VIRÁGÜZLET-ben) „Orchidea, keserűvíz nélkül kevés a boldogsághoz!"

(TOTOZÓ-ban) „A tippelés remek találmány — de a „Pisze"-eszpresszó teraszán üldögélni sem kutya. XXXIV. ker. Málnaszörp utca 5/b".

Tessék kipróbálni...

d. f.

Mikor szállítanak?

Levélben érdeklődtem az Országos Méhészeti Szövetkezeti Vállalattól, hogyan szerezhetnék be egy pergetőt és füstölőt. Közölték velem, hogy a vételárat adjam fel postán és ők a pénz átvétele után azonnal, postafordultával küldik a megrendelt árut.

Szeptember 3-án az Országos Méhészeti Szövetkezeti Vállalat (Budapest, IX., Bakáts u. 8.) címére feladtam a pénzt és vártam. Azóta eltelt már néhány hét, a posta is megfordult egynéhányszor, de a pergető sehol és a füstölőnek még a füstjét se látom.

Nem első ízben történik ilyesmi a Méhészeti Vállalattal. A tavasszal harminc napig vártam, amíg a beküldött méhviaszból műlépet préseltek. Jó lenne, ha a fenti vállalat pontos szállítással jobban segítené a méhészeket!

Hámori József

Szentes, Kisér u. 28.

Levelek, rajzokban

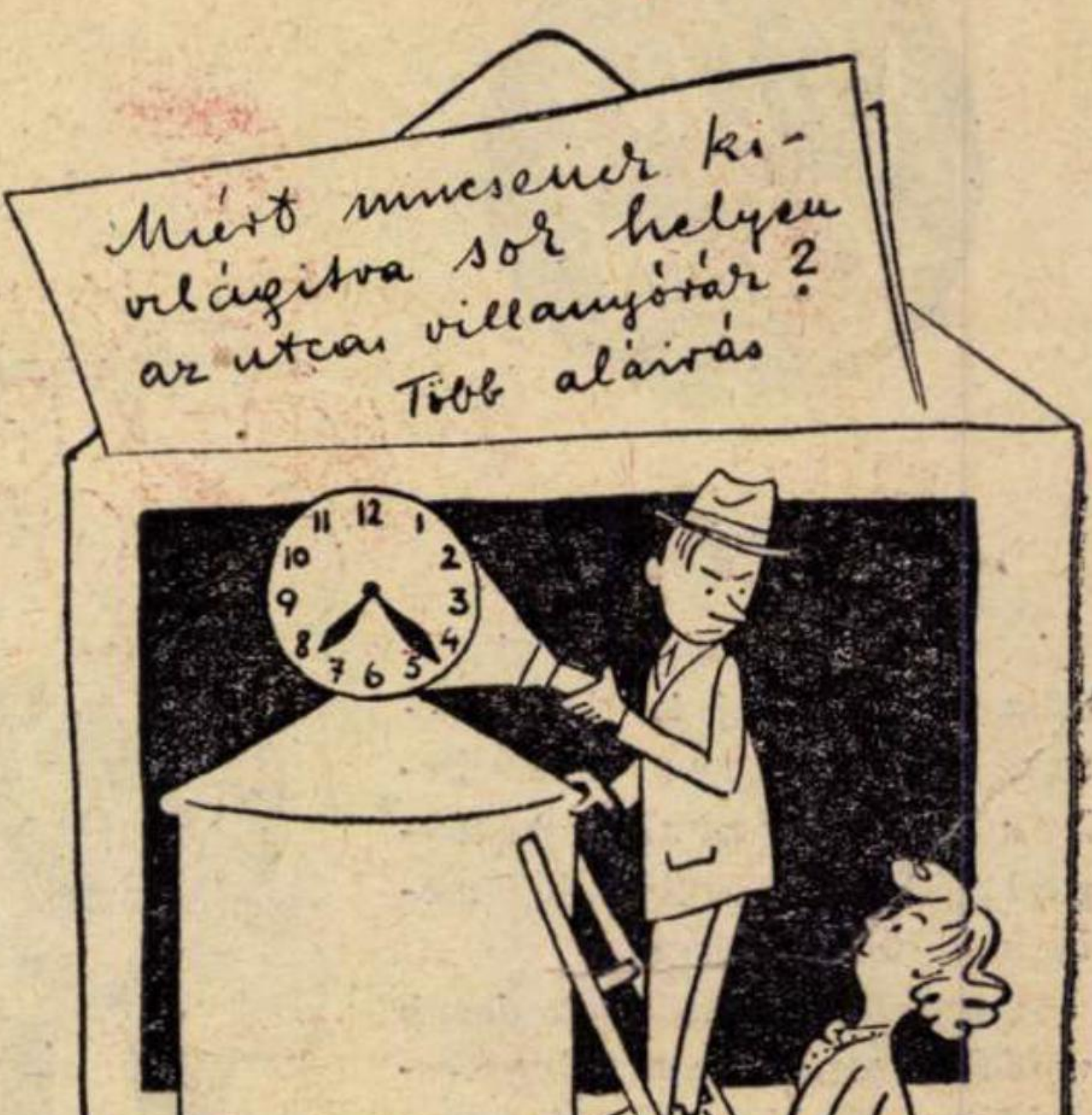

Miért nincsenek kivilágítva sok helyen az utcai villanyórák?

Több aláírás

— Ejnye Mancika, már megint majdnem félórát késett.

Ügyesebben készletezzünk

Az anyagbeszerzőknek sok kellemetlenséget okoz a Szerelvénykészletező Vállalat. Ezt a „szépnevű" vállalat raktárát, helyszűke miatt, a Vadász utca 33-ból különböző helyekre, így többi között a Kinizsi utca 36. szám alá költöztette. Ha egy közületnek csavarra van szüksége, akkor az anyagbeszerző bemegy a Kinizsi utcai raktárba, megkérdezi, hogy van-e csavar, majd az igenlő válasz után elmegy a Vadász utca 33-ba, ahol a Kinizsi utcai raktár által kiállított cédula alapján kiadják a szállítólevelet. Utána már csak a Kinizsi utcába kell ismét visszamenni és ott az anyagbeszerző megkaphatja a csavart. A Kinizsi utcai raktár vezetője elmondta, hogy azért kell az anyagbeszerzők százainak ezt a sétát megtenniök, mert nincs náluk olyan munkaerő, aki a szállítólevelek kiállításával foglalkozzék.

A Szerelvénykészletező Vállalat Bajcsy Zsilinszky út 63. szám alatti raktáráról is kell néhány szót szólni. Ha a vevő szárnyas anyacsavart kér — nem kap, pedig a gyártó üzemnél március vége óta készen áll egy bizonyos mennyiség, de azt fuvareszköz hiányában nem tudják elhozatni. Még azt is megemlítem, hogy ebben a raktárban dolgozó körülbelül tizenkét eladó közül hárman szolgálják ki az ország minden részéből összesereglett bevásárlókat és a többi „raktárt rendez". Jobb volna, ha, mondjuk, négyen rendeznék a raktárt és nyolcan szolgálnának ki.

MÜLLER LÁSZLÓ

Kisszivattyúgyár,

Anyag- és áruforg. oszt.

Kukoricázás

A szép Szekszárdon jártamban-keltemben találkoztam Papp Andrással, a szekszárdi tanács mezőgazdasági osztályának vezetőjével. Nem volt valami jókedve.

— Hol szorít a csizma? — kérdeztem.

— Lószerszám kellene — felelte borús arccal. — Egy pár lószerszám...

— Hát vegyen — tanácsoltam.

— Fel kell menni a miniszterig — mondta.

— Egy pár lószerszámért?

— Hát! Arról van szó, hogy én közület vagyok...

Az más, ha közület. Nem vettem észre rajta. De így se értettem a dolgot. Készséggel megmagyarázta.

— Ugyanis egy pár lószerszámért tíz métermázsa kukoricát kell beadni. *A lószerszám Szekszárd város tanácsa mezőgazdasági osztályának kell.* Lovaink vannak, kocsink van, csak lószerszámunk nincs. De honnan vegyünk kukoricát?

Valóban, a tanács íróasztalának a fiókjaiban nem terem kukorica. Pedig az idén igen bőséges a termés, de nem a fiókokban. Talán, mert oda kevés eső esett. Ami a gazdáknál természetes, az egy közületnél nem egészen természetes. Lehet, hogy jövőre már — okulva a Tolna megyei tanács kereskedelmi osztályának szigorúságán — kukoricát fognak ültetni a városi tanács folyosóin, de az idén még nem gondoltak erre. Öreg hiba.

— Azt mondják a kereskedelmi osztályon, hogy a belkereskedelmi miniszter engedélye kell a dologhoz...

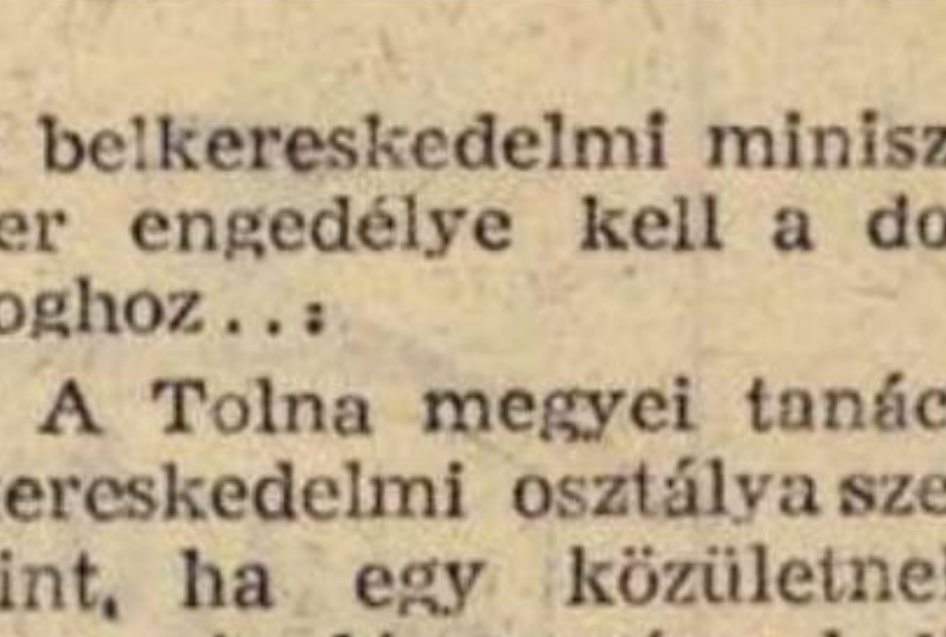

A Tolna megyei tanács kereskedelmi osztálya szerint, ha egy közületnek egy pár lószerszám kell, fel kell menni a minisztérig.

Persze, ha ezt túlzásnak találják, termelhetnek kukoricát a hivatali helyiségekben.

G. M.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.